

Adventszemle

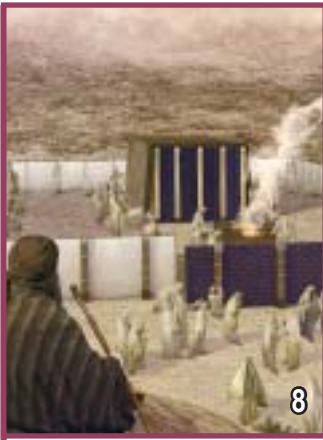
Havonta megjelenő tájékoztató és ihlető jellegű folyóirat a Krisztus visszajövetelére várakozók számára • 2010. március

- Merész döntések
- A keresztény feleség
- Az egyház: misszió és emisszió között

- A *Flori și Stele* gyerekkórus •
- Női lelkek kényeztetése •
- Kiváltságos nemzedék •

TARTALOM

8

18

6

14

31

Vezércikk

- 3 A keresztény feleség
Virgiliu Peicu

Lelki élet

- 4 Az egyház: misszió és emisszió között
Christian Sălcianu

Bibliai történelem

- 6 A nagy küzdelem városai
Laurențiu Ionescu

Teológia

- 8 Homokasztal (V)
Florin Lăiu

Külmisszió

- 10 Utazás a világ végére (III)
Bota Hajnal

Imádkozz és dolgozz

- 12 Miért választottam Namíbiát?
Ionel Turturică

Gyakorlati kereszténység

- 14 Női lelkek kényeztetése
Bianca Timșă-Stoicescu

Ifjúság

- 16 Merész döntések
Interjú Cristina Modoran-nal

Nevelés

- 18 A Flori și Stele gyerekkórus
Interjú Carmen Stoicăval

Család

- 20 Kiváltságos nemzedék
Abigail Chelbegean

Egészség

- 22 A vegetárianizmus tegnap, ma és ...
Elena Pridie

Női Misszió

- 25 Léleknyomok
Mihaela Nedelcu

Hírek

- 26
27 Levél az olvasóknak
Nőnapra köszöntő helyett
Kovács Judit

Olvasóink kérdezték

- 28 A nők és fejük befedése
Florin Lăiu

Gyermekoldal

- 30 Krisztina
Bianca Timșă-Stoicescu

Szívtől szívig

- 31 A legizgalmasabb pillanat
Gabriel Dincă

ADVENTSZEMLE

A Romániai
Hetedik Napot Ünneplő
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

2010. március

Igazgató: Pop Iacob
Főszerkesztő: Virgil Peicu

Szerkesztő: Kovács Judit
Fordította:
Oprea Adél Emő
Műszaki szerkesztő: Szócs Erzsébet

Készült a Viața și Sănătatea Kiadó
nyomdájában
030715 Bukarest
Str. Valeriu Braniște nr. 29
tel.: 021-3230020; 021-3234895
fax: 021-3230040

A magyar szerkesztőség címe:
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr.12
tel.: 0264-599512,
0740-904246
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

ISSN 1842 - 3361

A keresztény feleség

Nincsen-é arra jogunk, hogy kereszttyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is, és az Úrnak atyjafiai és Kéfás? (1Kor 9:5)

VIRGILIU PEICU

Az egyik nap, amikor kinyitottam a Szentírást, ez a szöveg jobban magára vonta a figyelmemet, mint valaha, és elhatároztam, hogy foglalkozni fogok vele. Felületes olvasásánál meglepően hangzik, és úgy tűnik, mintha az evangéliummal és törvénnyel ellentétes dolgot akarna mondani.

Sokan magukba szívják ezt a hamis üzenetet, amely eltakarja vagy igazolja életük szennyes történéseit. Figyeljük csak meg, mit is mond a bibliavers!

Elsősorban, egyike azoknak a nagyon kevés szövegeknek, amelyek megemlítik az apostolfeleségeket. Általában csak az apostolokról és munkásságukról olvasunk. Néha úgy érezzük, mintha ők a nőtlenség mintái vagy nem nélküli angyalok lennének. A szöveg Pál apostol egyik védőbeszédének a része, amelyben azok ellen szól, akik megkérdőjelezték apostoli minőségét, és arra hivatkoztak, hogy őt nem az egyház támogatja. Pál kijelenti, hogy stratégiai okokból nem igényel az egyháztól eltartást. A 4. versben viszont rávilágít arra, hogy minden jog és kiváltság megilleti őt, amivel a többi apostol is rendelkezik. Ha nem él jogaival, ezt azért teszi, mert szeretne elkerülni bármit, ami meggátolná az embereket, hogy higgyenek üzenetének. A pogányok gyanakvóan néztek azokra, akik közéjük jöttek, ezért az apostol elhatározta, hogy nem ad okot megvádolására, miszerint ő vallási tanítóként belopakodott közéjük, hogy eltartsák. Missziós tevékenységét lépésről lépésre nyomon követték némelyek, akik bosszantani, tekintélyét lerombolni és tevékenységét akadályozni szerették volna.

Védőbeszéde során Pál az 5. versben elmondja, hogy az apostolokat elkísérte

feleségük, és így tettek Jézus testvérei is, Péter is, akiről tudjuk (Mt 8:14 alapján), hogy nő volt. Másfelől a feleségekről kiderül, hogy nőtestvérek (magyarul *keresztények*) voltak, azaz a keresztény egyház tagjai. Az Adventista Bibliakommentár kijelenti: „Egyesek azt gondolták, hogy a *nőtestvér* nem a feleségre, hanem az apostolok segítségére siető személyre utalt.

Ám a házaspár történetéről van szó... Ez azt mutatja, hogy az általános gyakorlat szerint az apostolok nők férfiak voltak. A keleti országokban nem könnyű a férfiaknak nővel találkozni a céllal, hogy vallásos dolgokra tanítsák őket, ám az apostolfeleségek könnyen kapcsolatot teremthettek velük. Ilyen módon nagy előnyt jelentett az apostoloknak magukkal vinni feleségüket, hiszen úgy a háztartásban, mint betegség és üldözés idején gondot viselhetek róluk. Pál előnyben részesítette a nőtlenséget saját munkája sikeréért (7:7), és tényleg igaz az, hogy bizonyos esetekben egy

férfi hatékonyabban dolgozhat, mivel a családja nem akadályozza.

A megemlítettek között voltak az Úr Jézus testvérei is. Krisztus munkásságának kezdetén testvérei nem hittek benne (Jn 7:3-5). Később azonban változtattak magatartásukon, és az evangélium hirdetőivé váltak. Az is kiténik ebből a megjegyzésből, hogy ők is nők voltak, és feleségüket magukkal vitték egyik-másik utazásuk során (lásd Csel 1:14).

Azt érthetjük meg ebből, hogy az apostolok örülhettek feleségük közvetlen segítségének. Nagyszerűnek tartom ezt a mintát, amiről igazán ritkán beszélünk. Képzelnék csak magunk elé: mindketten készülnek az útra, mindketten odaszánják magukat Istennek, közösen átéljük az örömeiket és félelmeket, szembenéznek az utazás viszontagságaival, csodálják az új területek szépségét. Betegség, üldözés és nyomorúság idején, mialatt a többiek életüket próbálják menteni, együtt maradtak, míg a halál el nem választotta őket. Haláltusában és kitörő örömben is együtt voltak. Csak a mi elképzelésünkben voltak magányosak az apostolok. Amikor majd feleségeiket, e nagy értékű kincsként meghúzódo hősnokeket is megismerjük, már nem fogunk tükör által homályosan látni. Örülök, hogy Pál leleplezte a rejtett kincsek történelmének egy részletét. Mi pedig ne felejtjük el, hogy ők igenis léteznek a sok „petrosz” között. ■

AZ EGYHÁZ: MISSZIÓ ÉS EMISSZIÓ KÖZÖTT

CHRISTIAN SÁLCIANU

Sok éven át fordítottam Romániába látogató amerikai evangélistáknak. Átéreztem a belőlük sugárzó lelkesedést és erőt, a tapasztalat értékét. De átéltem a megfosztottság érzését is, látva, hogy mások magyarázzák és ültetik gyakorlatba a mi küldetésünket.

Misszió és mulasztás

Többször is fordítottam Mt 28:19-20 olyan magyarázatát, amely a „nagy küldetés” és a „nagy mulasztás” kifejezések-re épült (angolul *commission* és *omission*).

Állandóan hangsúlyozva volt a *küldetés*, mintha maga a szmirnai gyülekezet intett volna: ránk van bízva egy munka, az Úr vár, most az ideje, gyertek! És fogott is hazánk népén. Csakhogy rögtön felütötte fejét az efézusi lelkület, a *mulasztás*, ami olyan mint a tevékeny, de első szeretet nélküli hívó. Hamar megtaláltuk az ellenértet is: nem most az ideje ijesztgetni az embereket a Jelenések könyvével, és az igazságot tettekből lehet megismerni, nem szemináriumokból. A hallgatóság mindegyik tagja értette nyilván, hogy a *misszió* megalkuvás nélküli munkára szólítja, de a *mulasztás*, vagyis ártatlan hozzá nem értésbe és hiányosságba öltözött kedvtelése, bűnei visszafelé húzták.

A *Misszió* és a *Mulasztás* a két végletet jelentette: munkálkodjunk, rövid az idő, érdemes meghalni is, vagy pedig ne riogassunk senkit; semmi sem új a nap alatt, érdemes élni. Az utolsó száz méteren azonban (a jelek alapján legalább is annak tartjuk) megjelent egy újabb, váratlan fogalom: az *emisszió*, a műsorszórás, a közvetítés. (Az említett és kiemelt szavak szójátékra épülnek a román nyelvben: misiune, omisiune, emisiune – a szerk. megj.)

A visszajelzés szükségessége

A civilizáció új kényyszerurait a nézettség, a közönségméret, a hallgatóság és a piacképesség jelenti. Aki nem fizeti az adót, nem létezik. Meg akarsz jelenni a képernyőn, részestárs akarsz lenni egy eseményben? Ha meg akarsz mutatni magad, az árát csillagászati összegben fizeted. Másik oldalról viszont, akár csak egy ördögi körben, nem hívatsz meg személyiségeket egy adásra, egy eseményre, az egyházba, nem találsz szponzort, ha nem helyezel előbb az asztalra egy vastag önéletrajzot, irattárcát vagy számvetést.

A heti híradók számos, közös erőfeszítéssel és elismeréssel járó akcióról adnak jelentést. Ha azonban egy működési engedélyt, munkahelyet vagy hallgatóságot akarsz szerezni, vagy ha egy eseményt akarsz rendezni, esetleg nyilvános termet bérelni, írd csak be az „adventista” szót a kérvénybe, és megnevezheted az eredményt. A tisztviselők egyik találkozásán hangzott el az állítás, hogy egyházunk sokkal több társadalmi akción vesz részt, mint valaha, de sokkal jobban álcázza is magát különböző társaságok, saját kezdeményezések címkéjével, mint bármikor. Erre az volt a tanács, hogy eleinte névtelenül lépünk fel, hagyjuk, hogy a képviselt értékek hozzák meg gyű-

mölcsüket, s csak azután fedjük fel, kik vagyunk és honnan, Kitől jövünk. Ez valóban eredményes módszernek tűnik, de nem sikerült megtalálnunk még az egyedi és sajátos képletet.

El kell ismernünk, hogy mi is lessük a reakciókat, befektetéseink eredményeit. Egy idős presbiterestvér igyekezett megmagyarázni nekem, hogy a fővárosi gyűlésen azt mondták nekik: „szükség van a fibek-re”. Tekintetünk mégse időzjön csupán az adatokon.

Az Evangéliumokból kitűnik, hogy a dolgok mindkét oldalát meg kell látnunk: „És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért” (Mt 10:22), de „lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5:16).

Mit tegyél és mit ne hagyj el?

Önmagában nem dicséret, ha mindenki gyűlöl minket. De nem is kell minden áron dicséreteket vadászunk. Egyesek szerint, ha az evangélizálás nem eredményes, ha csökken a taglétszám, ha kevés a hallgatóság, ez mind annak a bizonyítéka, hogy kellő módon, szépítgetés nélkül hirdettük az igazságot, mint hajdanán. Jézust sem fogadták tapssal a nagy tömegek. Mások szerint azonban, a visszajelzések és a társadalmi elismerés azt bizonyítják, hogy munkánkat jól végeztük és tudjuk, milyen világban élünk. Hiszen Jézust is emberek ezrei követték és szerették. A két távlat egyike sem kellene hogy kizárja a másikat, vagy bizonyítsa a másik kudarcát.

A közösségi, társadalmi akciók hívei azzal vádolják apokaliptikus-konzervatív testvéreiket, hogy az ő missziójuk bezárja az egyház ajtaját, és a mennybe jutáshoz csak az imaházak, esetleg a bizottsági termek ajtaját hagyják nyitva. Ide pedig nehéz bejutni, és kockázatos kilépni később. Másik oldalról, a konzervatívak elítélik társaikban azt, hogy ledöntötték a szoros kaput, kiszélesítették a keskeny utat. Sőt, még az időt is visszaforgatták, mint a téli óraváltáskor, hogy kessen még a vég. Kiáradt medréből az igazság, nem tudod, melyik az egyház, melyik a világ. A maradékból tömeg lett.

Érdekes módon, mind a két fél magát látja az igazi misszióban, s a másikat pedig, természetesen, a mulasztásban (vagyis tévelygésben). A bibliai

elv azonban közérthető: „pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni” (Lk 11:42). Ebben rejlik a nagy kihívás: elismerni, hogy amit a másik végez és te nem becsülsz, az is munka, misszió, és hogy amit te őszintén Isten ügyének nevezel, a másik szemében mulasztásnak tűnhet. Végül is fontos megértenünk, hogy az Úr eljövételének siettetése nem csak az én missziómtól, és nem csak a másik mulasztásától függ.

Igaz, némelyikünk otthonosabban mozog a végidei jelenetek, fenevadak, szentek, időszakok és időszámítások között. Másoknak kedvesebb az évektől és határidőktől mentes, jóhírt hozó vég, a talentumok és sáfárságok gondolata. George Knight azt állítja, hogy életmódunk és szolgálatunk (vagyis a Mt 25-ben leírtak) természetes következménye az elnyert üdvösségnek és a hirdetett igazságnak. Ne gondoljuk azonban, hogy ezzel megváltjuk a világot, vagy hogy emellett kimondatlanul hagyhatjuk a jelenéskbeli, közvetlen igazságot. Az adventizmus egyedisége annak a ténynek a hirdetése, hogy csakis Jézus eljövele hoz majd megoldást az emberiség válságaira.

Krisztus promissziója (ígéréte)

Fájdalmas elismerés, de igaz az, hogy igyekszünk nagy hallgatóságot gyűjteni, és nem veszszük észre, hogy előbb nekünk kell Jézus hallgatóságához tartoznunk. Lessük az emberek válaszát, és nem tudjuk, hogy tőlünk is választ várnak. Túlságosan függünk a visszajelzéstől – sajnos, az emberitől. Ha negatívan reagálnak, megnyugszunk, mert úgy tanultuk, hogy az igazság kényelmetlen. Ha jó a visszhang, azt is jó jelnek tartjuk, hiszen az igazság gyümölcsét bizonyítja, tehát a jó úton vagyunk. Más szemszögből nézve: ha egyedül maradnál és mindenki ellened van, hősnek érzed magad. Ha a „nagyok”

elismeréssel fogadnak és a szószék-re tessékelnek, úgy érzed, hogy valaki vagy. „Egyenes adásban” az egyház, vagyis te és én csak hírességek parádéjára, szereplésre, kulisszákra és legvégül egy távirányítóra szükül le, ha mindig az emberek reagálására támaszkodunk.

„Tudom a te dolgaidat, hogy te sem mulasztás nem vagy, sem misszió. Vajha mulasztás vagy misszió lennél. Így mivel emisszió (műsorszórás) vagy, sem mulasztás, sem misszió, kivétel téged az én számból. Mivel ezt mondd: híres vagyok, feljutottam a csúcsra, és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te...”

Jézus Krisztus missziómunkát végzett, de kimondta a teljes igazságot, annyira, hogy ellenségei a szakadék szélétől a keresztségig üzték Őt. Ugyanez a Jézus „mulasztást” követett el, amikor drága idejét a társadalom kivetettjeire „pazarolta”, fellármázva ezzel a „szenteket”.

Sehol nem látjuk azonban, hogy emissziót tartott volna. A legnagyobb igazságot egyszemélyes hallgatóságnak adta elő, kockáztatva, hogy elveszíti a többi kilencvenkilenc juhot.

A tömegeket irgalmas pásztorként táplálta, boldogmondásokkal tartotta őket, de erővel hazaküldte, amikor látta, hogy az újjászületést elcserélték kenyérré és halra, és a kereszt botránkozását keresztvízbe folytatták. Krisztus nem játszott, hanem élte a szerepét! ■

1. Feedback (ejtsd: *fidbek*) – visszajelzés, reagálás.

A nagy küzdelem

DR. LAURENȚIU IONESCU, teológianár

Emlékeztek még a Babelben tett látogatásra? Arra a városra, amely Isten ellen szavazott, a toronyra, a névre, a tervekre? Nem maradt egyéb belőle, mint a legendás név: Babel – összevisz-szaság. Senki sem tudja, mi volt a lakók neve, kik voltak a vezetőik, bírái, papjaik és az építészeik. Nem maradt fenn egy név sem, azért, mert Isten nélkül akartak nevet szerezni maguknak. Ma egy hasonlóan régi városba szeretnélek elkalauzolni. Maga a város neve nem nagyon ismert, de egy onnan származó férfi annál inkább. Ennek a személynek a neve átszelte az évezredeket, azért mert viselője az Úr útját választotta. Nézzük meg ezt a várost.

Leszállt az este Ur városára, de a nap még visszatekintett a dombokról, és utolsó sugarai láthatóvá tették a város fenségét.¹ Jól látszottak a magas, fehér márvánnyal borított épületek, a

város könyvtára amelyben 17 000 tábla őrizte a történelmet, az öt méter széles utak. A város a lakók büszkesége volt, s híres a sumér települések között. A tökéletes nagyvárost jelentette. A karavánok kereskedelmi útja mentén épült, tehát naponta hasznot hajtott neki az „üzlet”. Kereskedelmi, de egyetemi város is volt, szomszédos az ugyancsak híres Eridu várossal, habár mindenki egyetértett abban, hogy Ur „ezerte szebb volt”. A város polgárának lenni önmagában megtiszteltetés volt. Ha valaki éles ésszel rendelkezett és tudta, mibe érdemes pénzt fektetni, nagy vagyonra tehetett itt szert. A vagyon pedig szolgálókat, munkaerőt, házakat, befolyást és hatalmat jelentett. Ha valaki becsületes életet élt, ha sikerült hírnevet szereznie azzal, hogy mindig kiállt az igazság mellett rendíthetetlenül, ha sikerült bizonyítania, hogy a szolgálók odaadással engedelmeskednek neki, jó esélye volt arra, hogy a város élére válasszák. Ugyanis a város titka abban rejlett, hogy vezetői egyaránt

jól tudtak forgolódni a lét két végletében: *háborúban és békében*. Aki csak ránézett a kis dobozkára, amely az Uri Standard néven volt ismeretes, megértette a mondanivalóját: *Háború és Béke*. Ez volt a város évszázados életfelfogása, amit már gyerekkorukban megtanulták a polgárok. Egy okos embernek tudnia kell, hogyan tartsa fenn a békét a háborúval fenyegető körülmények között is. A város minden eleme erről tanuskodott. Az igazi értelem abban látták, ha sikerült egyensúlyban tartani a nyereség és veszteség arányát, vagyis a megalkuvásnak azt a titkos kódját, amely a saját malomra hajtja a vizet. Egyszerű lecke volt, amelyet már zsenge korban meg kellett tanulniuk a lakóknak. „Tégy eleget a mindenség összes törvényének, használd ki a közöttük dúló harcot a magad nyereségére”, hirdették.

Ez az elv abból is kitűnt, ahogyan a hidakat építették: sikerült becsapniuk a gravitáció törvényét úgy, hogy kihasználták a víz nyomása és a gravitációs erő közötti feszültséget. A háború és

1. Ez a részlet képzeletbelinek tűnhet elmesélő jellege miatt, de régészeti feltárásokra alapul, amelyek tanúsítják, mennyire előrehaladt volt a civilizáció Ur városában.

városai

béke titka tükröződött a zikkuratok (lépcsős piramistemplomok) tervezésében is: megtalálták az ellenállás és magasság közötti tökéletes arányt. A papok is ismerték a megalkuvás művészetét: úgy osztották fel maguk között az istenek szolgálatát, hogy senki sem elégedetlenkedett. A vallásban teljesedett ki a *háború* és *béke* elvének alkalmazása: tudnod kellett, hogyan békítsd ki az összes istenséget. Ez volt a bölcsesége tetőfoka, az uri Standard.

Egy bizonyos estén Ábrahám nem lelta a nyugtát. Folytonos, belső harc dúlt benne aközött, amit már gyerekkorában megtanult – „minden istennel békében kell élni” – és a „nagy küzdelem Istenével” való találkozás hatása között. A nagy Isten nem tűr meg más isteneket, Egyetlennek vallja magát. Mindenhatónak. Miközben Ábrahám elhaladt rokonai háza mellett, hallotta a jól ismert imát: *Nanna, az éjjeli világítótést istene, a Hold és a csillagok ura, őrködj fölöttünk. Nap, te hatalmas isten, pihenj meg, hogy holnap újra éltesd minket az élet örömeivel. Vizek istene, oltalmazd a folyót. Szelek istennője, erős fuvallattal üzzétek el a pusztá kigyóit. Te, Isten, aki hét nap alatt teremtetted az eget és a földet, vigyázz reánk.*

Most érezte legelőször, hogy valahogy nincs értelme ennek az imának, hiszen annak szavai mellett, aki a menny Urának nevezte magát, minden csalásnak tűnt. Ha igaz, amit Ő mondott, nem ér semmit a megszokott ima. Még most is fülében csengtek ezek a szavak:

*Én vagyok az egyedüli Isten,
nincs más rajtam kívül.*

*Minden ami él,
az én hatalmam által él.*

*Én parancsolok a hullámoknak,
és azok engedelnek szómnak.*

*Nincs más rajtam kívül,
nem tudok más Szikláról.*

Ha ez így igaz, akkor a többi isten létezésének nincs alapja. Ha Ő uralkodik mindenben, a többi isten semmit sem ér. Tulajdonképpen nem is lehet összehasonlítani őket. Ő egyedül mindent megtud tenni, amit az összes isten együttvéve. Ezek a gondolatok háborúztatták Ábrahám elméjét.

Soha nem gondolt arra, hogy az istenek közötti béke tulajdonképpen hazugság. Az sem jutott eszébe mostanig, milyen lehet egyetlen istennek szolgálni. Soha senki nem gondolt ilyesmire, még apja sem, aki hűséges ember volt és az istenek iránti tiszteletre tanította. Ha igaz az, amit *El Shaddai* mond (ilyen néven emlegették azt, Aki hét nap alatt megalkotta a földet), akkor vége az istenek közötti békének, a papoknak, a templomoknak, az imádatnak. Ez túl soknak tűnt neki. Egyetlen isten az összes helyett!

Tovább folytatta útját hazafelé. Előtte magaslott a zikkurat, a háború és béke jelképe, Ur városának elve és tanítása, miszerint békében kell élned háború idején is a megalkuvás művészeté alapján. Ki kell békítened minden dolgot, minden istent, minden törvényt. Vajon lehetséges ez? Vajon nem kitalálmány az egész? Nem egy nagy hazugság? Nem ezzel a filozófiával magyarázható vajon, hogy ugyanabban a negyedben gazdagok és szegények is élnek? Nem ez a titka annak, hogy míg némelyek éhen haltak vagy megfagytak, mások dőzsöltek?

Odalett az életét jellemző biztonságerzet. S mindez amiatt a pár szóért, amit a mindenható Isten mondott. Üzenj hadat minden istennek, ha békében akarsz élni! Erre tanította a Teremtő.

S minél többet gondolkodott rajta, annál inkább úgy tűnt neki, hogy a város elve – háború és béke egyszerre – esztelenség. Így mondta Isten is: „Eredj

ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, amelyet én mutatok néked” (1Móz 12:1).

Hogy menjen el, amikor minden olyan jól működik? Több, mint ezer hűséges szolgálója és mindene megvolt. Tiszteletreméltó polgára volt a városnak, tekintéllyel rendelkezett. Hogy költözzön ő el Úrból? És miért? Csak azért, mert itt minden épületen, minden követön a háború és béke elvét látta? Csak azért, hogy felejtse el ezt a leckét?

Mit szól majd apja? Hát a többiek? A család, a szolgák, a barátok? Elmenni innen a boldogság és jólét teljében, hátrahagyni mindent azért, hogy egy bizonyos istennek szolgáljon? Esztelenségnek tűnt. Imádni egy olyan Istent, aki messzire hív téged. Miért ne maradnál itt? Nem szép itt az élet? De még mennyire az!

A nap lenyugodott Úr fölött. A nap utoljára vetett fényt a város fenségére, a háború és béke elvének magaslatára. Akkor, azon estén döntötte el Ábrahám, hogy a háborút választja, mert a város összes istene közül az az Egyetlen szólt hozzá; az, Aki teremtette az eget és a földet. Ez volt az utolsó, itt töltött estéje Ábrahámnak. Új polgárság keresésére indult, új élet állt előtte: az *idegen és vándor* élete. Ez volt az új szemlélet, amit a Mindenhatótól tanult. És életében először *békét* érzett szívében. Csak *Békét*, háború nélkül.

Senki nem emlékszik már Babilon lakosaira, azok nevére, Ur polgárait sem. De Ábrahám neve mindenki előtt ismert annak köszönhetően, hogy eldöntötte: nem akar mást ismerni, mint az Egyetlen Istent, a Mindenhatót, az ég és föld Teremtőjét.

Következő alkalommal, ha időtök engedi, elmehetnénk Jerikóba. Mit szóltok? ■

Homokasztal (V)

A TEMPLOM: ISTEN VALÓSÁGOS SZÉKHELYE

FLORIN G. LĂIU, teológiai professzor

A *Pátriárkák és próféták* című könyvben Ellen White úgy festi le a mennyei templomot, mint a Királyok Királyának állandó és magasztos lakhelyét, ahol *ezerszer ezeren szolgálnak Neki, és tízezerszer tízezren állnak előtte* (Dán 7:10). Hangsúlyozom, hogy itt Ellen White a mennyei szentélyt nem mint különleges ideiglenes épületet vagy sátróműzeumot, hanem Isten és fiainak állandó és valóságos lakhelyeként látta. Bár egyes látomásokban a szentélyből hiányoznak az angyalok, és az épület is kisebb, itt a mennyei templom az örökkévaló trón dicsőségétől teljes, ahol szeráfok, e ragyogó örök imádatot fedik el arcukat; ezt a templomot a maga nagyságában és dicsőségében egyetlen földi építmény se tudja méltón képviselni.

Ellen White rámutat arra, hogy „A földi szentély fontos igazságokra tanít a mennyei szentélyben az ember megváltásáért folyó szolgálattal kapcsolatban”. A hasonlóság tehát lelki és oktató jellegű.

Majd idézi Zsid 9:24 versét, amely rámutat a két szentély közti hasonlóságra, és így folytatja: „Amint Krisztus szolgálata két nagy részből állt, amelyek közül mindegyiknek meg van a rendelt ideje, és megkülönböztető helye a mennyei szentélyben, úgy a jelképes szolgálat is két részből állt, a naponkénti és az évenkénti szolgálatból, amelyeket a szentély két helyiségében végeztek.” Idézve a fenti bibliaverset, Ellen White kijelenti, hogy hasonlít a Mt 12:40 kijelentésével: „...Mert amiképpen Jónás három éjjel és három nap volt a csethal gyomrában, azonképpen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.” (Lehet, hogy három napot és három éj-

szakát töltött a szerencsétlen Jónás az emlős gyomrában, ahogy a könyve leírja, de Jézus semmi esetre sem töltött el ugyanannyi időt a sírban, akárhogy is számolnánk. Következésképpen, ez az egyedülálló és furcsa kijelentés Mátétól semmiképpen nem szolgálhat pontos összehasonlítási alapként típus és antitípus között.)

A téves értelmezés, ami észrevehető úttörőink és Ellen White esetében is, abban áll, hogy eltúlozták a fenti és a lenti szentély közti hasonlóságot, megjegyezve, hogy: „...mindegyiknek [szolgálati szakasznak] meg van a rendelt ideje, és megkülönböztető helye a mennyei szentélyben.” Ellen White hitte és megismételte ezt a képet, mivel

„Amint Krisztus szolgálata két nagy részből állt, amelyek közül mindegyiknek meg van a rendelt ideje, és megkülönböztető helye a mennyei szentélyben, úgy a jelképes szolgálat is két részből állt, a naponkénti és az évenkénti szolgálatból, amelyeket a szentély két helyiségében végeztek.”

így értette meg a bibliai érveket, és így látta látomásban. Nem lehet nem elismerni ezt a tényt. Viszont bebizonyítottuk, hogy még az ihletett emberek is tévedhetnek bizonyos részletekben vagy véleményekben, amelyek nem lényegesek az üzenet bizonyossága szempontjából.

Talán még visszaemlékszünk arra, hogy Ellen White az 1844-et követő években hitt a „zárt ajtók” teológiájában (abban, hogy a világ megváltásához szükséges kegyelmi idő lejárt 1844-ben), de később lemondott nézetéről a többi úttörővel együtt. Elvileg helyes volt a zárt ajtók teológiája, ma is hisznek benne a hetedik napot ünneplő adventisták, de nem úgy, hogy 1844-ben járt le, hanem a jövőben, Jézus második eljövetele előtt. Nem tévesen megalapozott, hanem tévesen alkalmazott teológiáról beszélhetünk. Ezekből a leckékből tanulhatunk. Isten ihletett emberei hűséggel és meggyőződéssel közölték az isteni üzenetet, ám a nyelvezet, a szónoklás és a logika emberi eszközök, következésképpen tökéletlenek is; ennélfogva a jobb megértés végett más lelki ajándékok jelenlétét és működését feltételezik az egyházban.¹

Miközben leírja Jézus mennybemenetelét az Atyához (a *Jézus élete* című könyvben), Ellen White megemlíti a mennyei város bejáratát, ahol Isten

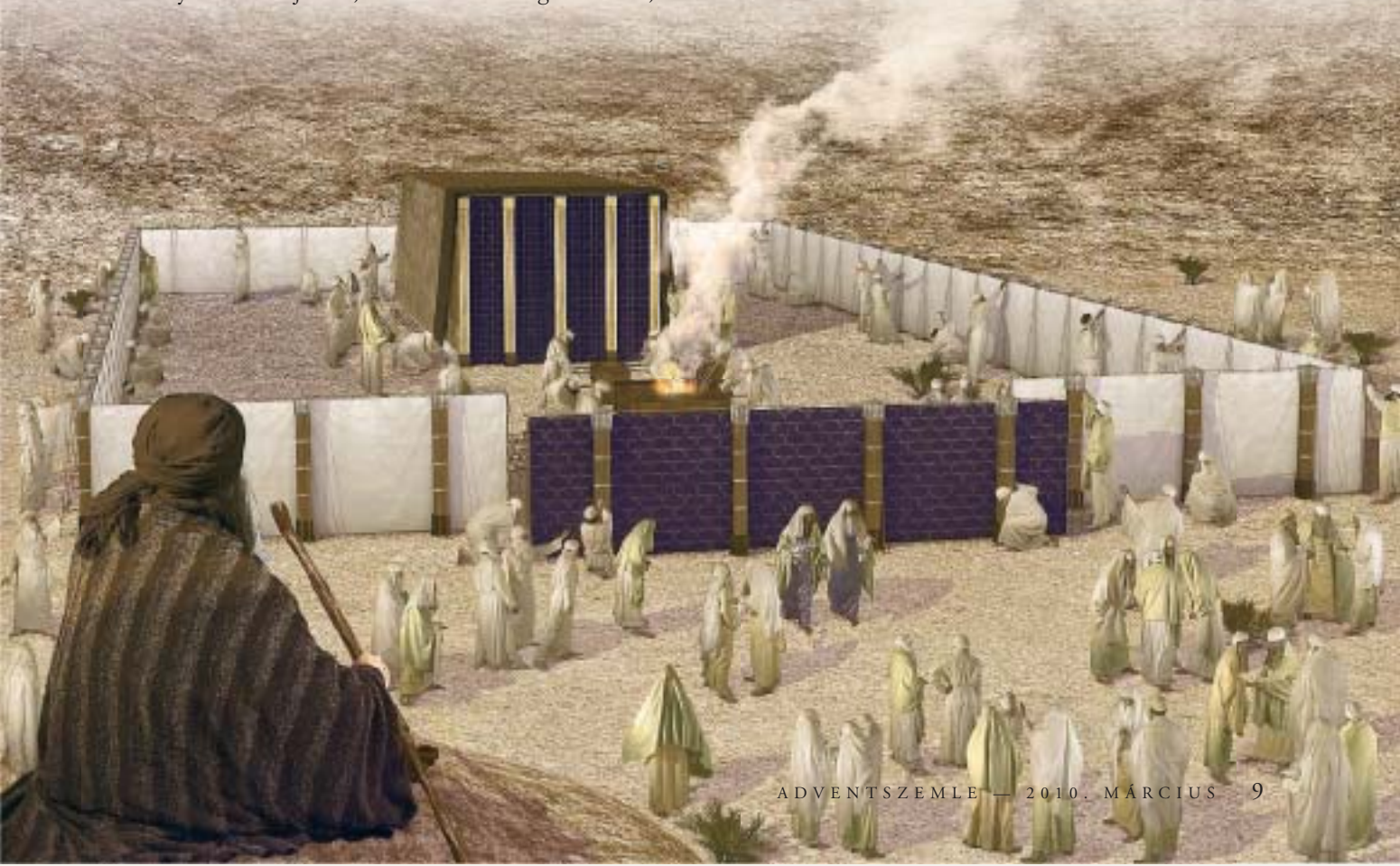
trónja megszámlálhatatlan mennyei lény között található. Leírja Jézus közbenjárásának egyik jelenetét az Atya trónjánál az egyház érdekében. Az egész jelenetnek magába kéne foglalnia a mennyei szentélyre (templom) történő utalást is, úgy ahogy általában megjelenik Ellen White látomásaiban, de meglepő módon a templom most nincs megemlítve. Mondhatnánk azt, hogy a leírt jelenet a templomban történik. De ha így van, miért nem esik szó a szentélyről, és miért nem jelenik meg ebben a helyiségben semmilyen térelválás, semmilyen utalás a két imádati helyre?

Az eltérő leírás most újból azt sugallja, hogy nem létezett kettős felosztású szerkezet a mennyei városban, ahol Isten székhelye van, hanem úgy a város, mint a templom (a palota, a szentély) költői, jelképes vagy didaktikus leírásai egy olyan mennyei valóságnak, amely teljes mértékben nem volt kinyilatkoztatva, és ahol tényleg ott lakik Isten az Övéivel. Ez a hely a világegyetem székhelye, Isten Birodalmának fővárosa, azaz az Új Jeruzsálem és egyszersmind a Királyok Királyának palotája (templom), egyedi hely, amely tökéletes az imádatra (szentély).

Ezek a kijelentések viszont nem azt jelentik, hogy amikor a mennyei városra utalunk, le kell mondanunk a

mózesi szentély és a látomásban látott dolgok drámai és jelképerjű nyelvezetéről. Ha maga Isten így beszélt az Ő népéhez, e jelképes nyelvezet a legjobb, amely rendelkezésünkre áll. Az egyedüli gond az, hogy e képes és tanítói jellegű leírást fizikai valóságnak tekintjük, és ilyenkor haszontalan összeütközésbe kerülünk más ihletett kijelentésekkel és a jó érzéssel. ■

1. Lásd Ellen White, *Válogatott bizonyágtételek* 1. kötetét (1958:20-22) valamint az *Adventista Bibliakommentár* 7. kötetét (1957: 945), amelyek tartalmazzák a MS 24/1886 és Let 121:1901 kéziratok lényegét: „A Biblia nem fennkölt, emberfölötti nyelvezettel került a kezünkbe. Azért, hogy elérje az embert ott, ahol van, Jézus magára vette az emberi természetet. Hasonlóképpen a Bibliának is emberi nyelvezettel kellett megszólalnia, ám minden, ami emberi, tökéletlen is. Különböző árnyalatokat fejez ki ugyanaz a szó, nincs kifejezés minden egyes gondolatra. A Biblia tanítói céllal adatott.” „A Bibliát ihletett emberek írták, de mégsem képviseli Isten gondolkozási és kifejezési módját. Mindkettő az emberi eszköz. Isten mint író nincs bemutatva. Az emberek gyakran ezt mondják: A Biblia egyik vagy másik kifejezése nem illik Istenhez. Isten pedig nem a Biblia szavaiban, logikájában és szónoklatában nyilvánította ki hatalmát. A Biblia írói Isten titkárai voltak, nem pedig íróvesztői.” (Ezt a meglátást Ellen White nem csak a Biblia íróira, hanem saját prófétai munkásságára is vonatkoztatta. Ilyen szempontból is hasznos lehet *A nagy küzdelem* című könyv bevezetőjének a tanulmányozása. Ellen White nem volt ihletettebb, mint a bibliai szerzők.

Utazás a VILÁG VÉGÉRE (III)

Mártírok vérével öntözött, földi édenkert

BOTA HAJNAL

ATanna-sziget gyönyörű hely, földi paradicsom, amelyet úgy ellátott Isten szépséggel és egészséges eledellel, hogy nem csoda, ha az emberek ellustultak. Itt leélhetik az életüket munka nélkül is, naphosszat a konyhójuk előtt üldögélve. Közvetlenül a konyhók mellett kókuszpálma nő, papaya, mangó, banán terem, az erdőben pedig különböző gyökereket (taro, yam, édesgyökér) lehet találni. A sokféle saláta, káposzta, karfiol, sütőtök könnyen megterem, akárcsak az ananász, gránátalma, avokádó, dinnye és uborka rengeteg fajtája. Bőven terem a földimogyoró, erdei mogyoró, dióféle, az óceánban annyi a hal, hogy a gyermekek is könnyűszerrel fognak, ha egyszerű csapdákat állítanak fel. Ezenkívül nem sorolom a rengeteg, számomra ismeretlen gyümölcsöt, zöldséget és magvakat.

Nem is csodálkoztam, hogy ilyen feltételek között a szigetlakók nagyon kényelmesek. Igazából lustaságnak nevezhetném, de nem hinném, hogy rossz értelemben vett lustaságról van szó, inkább egy más életritmusról, gondolkodásról és időbeosztásról. Nyoma sincs a stressznek, nem tudnak se a fogalomról, se a kifejezésről. Senki nem kapkodik, nem üz hátulról, mindennek megvan a maga évszázados, beivódott

tempója a személyes életben. Ehhez az életstílushoz könnyen, természetesen megy az alkalmazkodás.

Az emberek mégis nagyon szegények. A bambuszkunyhókban semmi nincs, sem ágyak, sem szekrények vagy asztal, szék, semmi. Csupán kókuszpálma leveléből font szőnyegek, amelyeket kikezdezt az idő és a használat. Egy halom szennyes, gyűrött ruha hever valamelyik sarokban. Cipőjük nincs, esetleg egyszerű papucs a felnőttek lábán, a gyerekek pedig mezítláb járnak. A konyhának kinevezett kunyhókban van egy hely, ahova tüzet raknak, néhány kő, ami összefogja a parázst, pár edény, és néhány szőnyeg a földön, amikre evéskor ülnek.

Beléptem a majd kalauzomként szolgáló tanár konyhájába. A férfi, Lakin, hat boldog, egészséges és hűséges fiú édesapja. Amikor megláttam őt és Labo-t, a feleségét, köszöntöttem őket, s ők örömmel fogadtak. Tudták, ki vagyok, vártak is, kezet fogtunk, majd bennebb léptem. Tudtam, hogy le kell dobnom a papucsomat, mert megtanultam Moso szigetén. Valahányszor belépsz egy konyhába vagy kunyhóba, nem számít, mennyire szennyes a padló, tilos rálépni lábbelivel. Íratlan törvény határozza meg, mit illik és mit nem, tehát szó nélkül letettem a papu-

csomat mindig, még ha tisztább is volt a talpa, mint a ház padlója. Nem a tisztaság, hanem az udvariasság számít: lakóhelyiségbe nem lépünk be lábbelivel. Aki amúgy is mezítláb jár (és ez ugye, elég gyakori ott), nyugodtan bemehet bármilyen sáros lábbal.

Leültem melléjük a fonott szőnyegre, szétnéztem, persze, minden mocskos volt, szennyszag terjengett, tárgyak nem voltak sehol, csupán néhány edény, amire rászáradt a maradék, s amit aligha mostak meg az utóbbi használatok óta. Volt még egy üst, aztán a kövek, amelyek között tüzet gyújtanak, néhány durva polc farönkökből. Leginkább azonban belőlük, a ruháikból áradt a füst-, izzadság- és mosdatlanság-szag. Félhomály volt benn, és a fojtogatóan, szemet csípően füstölő tűzben látszottak az ebéd maradványai. Mégse fintorogtam, hiszen azért jöttem, hogy szeressem, nem hogy elítéljem őket.

Mielőtt vacsorához ültünk volna, Lakin bejelentette, hogy itt az esti ima ideje. A gyermekek szófogadóan fejet hajtottak, összekulcsolták kezeiket, mint akik tudják, mi következik. Egyik-másik lopva rám nézett, hogy lássa, ha én is úgy teszek, mint ők, és igen, úgy tettem én is. A család fő egyszerű szavakban, angolul, hogy én is értem, megköszönte Istennek irántunk tanúsított jóságát, az egészségüket, azt, hogy megvan mindenük, ami az élethez szükséges, van bőven eledelük, van hol aludniuk, és szerető családi körben élnek. Amikor hálát adott a javakért, amelyekkel – szerinte – bőven rendelkeztek, éreztem, hogy gombóc kúszik a torkomba. Hiszen azelőtt pár perccel elhűlve néztem, milyen szegényesen élnek. Megköszönte azt is, hogy a házukba kerültem vendégként. El kellett ismernem még egyszer, hogy az élet nem abban áll, ami a tulajdonunkban van, hanem az ez iránt tanúsított magatartásból. Ezek az emberek gazdagabbak, mint mi – mi, a mindig elé-

gedetlenek, akik addig rohanunk, amíg lever a betegség vagy a búskomorság, mert soha nem elég, amit szereztünk.

Másnap, a félórás szünetben a kannibálokról beszélgetünk. Nehéz belekezdeni ebbe a témába, mert az emberek szégyellik a múltjukat, de Lakintól megtudom, hogy az ország minden szigetén voltak emberevők.

Elnéz az öböl felé, és magyaráz: „Itt horgonyozott le legelőször Cook kapitány és az első misszionáriusok, de megették őket a bennszülöttek. Jöttek más fehérbőrűek is, akik üzletelni kezdtek a szigetlakókkal, de ők nem laktak a szigeten, hanem elcserélték az árut és mentek is vissza. A bennszülötteknek tetszett ez a fajta viszony a fehérrel. A misszionáriusok azonban, látva a szerencsétlen életkörülményeket, a betegségeket, a szükségeket, a megrögzött szokásainkat, a biztonság hiányát és ingatag életünket, letelepedtek itt, hogy együtt lakjanak velünk, megtanulták a nyelvünket, hogy beszélhessenek velünk. A beállt változásokat nem mindenki fogadta szívesen. A varázslók és a papok elveszítették tekintélyüket, és felbujtatták a törzsfőnököket, hogy öljk és egyék meg a fehérket. Így pusztultak el sokan közülük. De nem csak a misszionáriusok élete volt veszélyben, éppen olyan bizonytalan volt bármelyik bennszülött élete.”

Lakin elmagyarázta, hogy három féle kannibalizmus létezik: a saját törzstagok elpusztítása, ha az illető az engedetlenség jeleit mutatta. A szófogatatlanság mindig azzal végződött, hogy a vétkest elfogyasztották egy közös vacsora alkalmával. Így tanulták meg, hogy a főnök, a falu tekintélye iránti tisztelet kötelező, s ezt a mai napig is gyakorolják. A kannibalizmus egy másik formája olyankor volt szokásos, ha a törzsek között harcok támadtak. A foglyokat kötele-

ző módon megették. Ebbe a csoportba, a harci kannibalizmusba sorolták a fehérek elpusztítását is, ugyanis bármennyire békések, jóságosak és segítőkészek voltak a fehérek, ellenségnek tartották őket, mert megingatták a lelkek imádásának hagyományát. Lakin beismerte, hogy sokszor azért ették meg a fehér embereket, mert úgy hitték, hogy ezáltal átszáll rájuk az ő erejük, intelligenciájuk és felsőbbségük. Nem újkeletű hiedelem ez, mert általában a primitív emberek hisznek abban, hogy a fizikai, lelki vagy értelmi képességek átöröklődnek, ha elfogyasztják valakinek a húsát.

Ismerősen hangzott a beszéde, mert olvastam a Tanna-szigeten rendezett „lakomákról”. A skót John Paton volt az első fehérbőrű ember, akinek sikerült letelepednie 1860-ban a szigeten. Épített magának egy kis házikót távolról ide szállított anyagokból, és nagy áldozatok, szenvedések és veszélyek árán elkezdte megtanulni a helyi nyelvjárást, hogy szóba állhasson a lakókkal és taníthassa őket. Megpróbált lefordítani néhány részletet a Bibliából, de ehhez előbb ki kellett találnia egy írásmódot, lefektetni néhány nyelvtani szabályt, vagyis fel kellett csapnia nyelvésznek. Látta, hogy a törzsek közötti harcokat leginkább a fehér kereskedők szítják, akik fegyvert és puskaport árultak a bennszülötteknek. Észrevette azt is, hogy a szigetlakókra nagy hatással volt az a fenyegetésük, hogy megszakítják a fegyverrel, alkohollal és dohányvaló ellátást, ha nem üzik el a misszionáriusokat. A törzsfőnökök ellenállási

szövetséget kötöttek a skót ember és annak békés tanításai ellen. A szövetség megpecsételéseként feláldoztak néhány nőt, megkésztették húsukat egy nagy tűznél, és félelmetes rivalgások közepette elfogyasztották. A misszionárius megfigyelte, hogy valahányszor ünnepet ültek a bennszülöttek és áldozatot kellett bemutatniuk a két nagy lélek, Karapanamun és Aurumanu kérésére, titokban kiválasztották az áldozatokat, általában nőket, mert értékük alacsonyabb volt, mint a férfiaké. Volt úgy, hogy férfiakat is feláldoztak, olyanokat, akiket a törzsfőnökök nem nagyon szívteltek. Az ünnep reggelén meglesték ezeket a személyeket, amikor kiléptek a kunyhójukból, néhány ütessel megölték őket, és utána vagy a harcosok, vagy az egész falu részesedett húsból, ahogy a szertartás kérte.

A hatalom mindig az erősek és a varázslók kezében volt, különösen az utóbbiakéban, mert a sötétség erőinek elszabadulásával fenyegették a lakókat, amivel rettenetesben tartották őket. Ez még manapság is így van. Mindenki, kicsikben és nagyokban is ott lappang a lelkektől való félelem. Azt nem tudtam meg Lakintól, mikor hagytak fel a kannibalizmussal. Lehet, hogy nem tudta. Lehet, hogy nem akarta elárulni.

Az öböl végtelenül csendes, kékeszöldes színben ragyog, mi pedig egy fehértörzsű, hegyeslevelű fa árnyékában beszélgetünk. Sehogy nem tudtam egyeztetni a sziget két képét: a kannibalista erőszakosságot és a csendes, szelíd, paradicsomi tájat. Lehet, hogy ez a gyönyörű kilátás is gyógyírként, a felejtés lepleként hat a véres múlttól foltos lelkükre.

A fára akasztott, óriási harang megkondul, vége a szünetnek. Mindketten átvesszük az osztályunkat: Lakin az alsósokkal foglalkozik, rám pedig egy hetedik osztályt bíztak. ■ (folytatása következik)

MIÉRT VÁLASZTOTTAM NAMÍBIÁT?

IONEL TURTURICĂ

Egyesek számára furcsa lehet, ha a gazdasági válság kellős közepén, amikor egymás után dőlnek meg a cégek, egy üzletember a maga sorsára hagy mindent és elmegy messze, mondjuk Namíbiába.

Természetesnek találok a kérdést: miért tetted ezt? Miért választottam Namíbiát? Már gyerekként elbűvölt a misszionáriusok élete, áldozatkészsége, az Istennel szerzett tapasztalataik és a szolgálatuknak köszönhetően megtérő lelkek száma.

Két személy élete akkora befolyással volt rám, hogy most, ötven évesen valóra váltottam gyerekkori álmomat. Az egyik személy David Livingstone, aki elültette gyermekszívembe az afrikai munka utáni vágyat. A másik személy napjaink egyik honfitársa, akinek köszönhetően Namíbiát választottam. Az ő neve Sebastian Tãrtãrau.

David Livingstone-ra úgy találtak rá 1873. május 4-én ilalai kis kunyhójában, hogy térdelve fejét kezei közé fogta, a lámpa pedig kialudt mellette.

Azt hitték, imádkozik. Távol a családjától, a világtól és egyháztól, Livingstone-t térdreesve, Afrikáért imádkozva érte a halál.

Isten néhány román munkást is rendelt Afrika központi részébe, hogy folytassák Livingstone munkáját. Gondolok itt Tolici testvérré, és a jelenlegi munkások közül hadd említsek meg csupán hármat: Sorin Neașut, Dan Șerbet și Sebastian Tãrtãrau.

1992-ben két könyv került Sebastian Tãrtãrau kezébe: *A nagy küzdelem* és *Jézus élete*. Kapott néhány bibliatanulmányt is egyik ötödikes tanulójától, Seforától. Két héttel azután, hogy áttanulmányozta a kapott anyagot, elment Sefora apjával a helyi gyülekezetbe, és kérte a keresztséget. 1992. május 31-én meg is keresztelkedett. Otthagyta

tanári állását, és ősszel beiratkozott az Adventista Teológiai Főiskolára – misszionáriusnak készült. A Gondviselés ügy intézte, hogy kezébe került David Livingstone önéletrajza, amely teljesen lenyűgözte, és így döntötte el, hogy Afrikában fog tevékenykedni. A főiskola utolsó évét Dél-Afrikában járta ki. 1996-ban Dan Șerbbelemmel felderítő útra ment Namíbia északi részébe, a Kalahári sivatagba.

Hat hetet töltöttek a busmanok között, igyekeztek megismerkedni velük, hirdették nekik az evangéliumot, kezdve a rendőrfőnökkel, aki elfogadta az igazságot, és ő lett az első busman testvérünk. Következett a börtönszolgálat. Találtak tíz busmant is a foglyok között – egyik megölte a szomszédja kecskéjét, a másik a rendőr kutyáját, ekkora szörnyűségekért zárták el a szerencsétleneket! Mind a tíz megkeresztelkedett.

Első fordítójuk Kambati volt, aki 14 nyelvet és nyelvjárást beszél. Jelenleg a sivatag öt gyülekezetét pásztorolja, öt nyelven prédikál, 13 gyermeket nevel (három a sajátja, és tíz az elhunyt lánytestvéreitől maradt). Énekeket ír Jézusról, másokat is énekelni tanít, énekarokat szervez és elszigetelt helyekre viszi a jó hírt. Ő készíti fel az embereket Sebastian és a csapatok érkezésére.

A felesége, Felistas, fiatal asszony, és küzd az életéért, mert ő is, és három éves kislánya is maláriában szenved. Ötszáz diákot számláló iskolában is hirdetik az igazságot gyerektörténetek és diavetítések formájában.

Sebastian Tártáräut „örökbe fogadták” testvérüknek, apostoluknak. Valóra vált Sebastian álma!

2009. október 7-én indultam Vali Bădescu lelkésszel és hat, prahovai fiattal a Kalahári-sivatagba, ahol 58 ezer busman él. Különleges engedélyekre van szükség, hogy beutazhasson valaki, de Sebastian megszerezte ezeket. A bennszülötteknek nincs születési bizonyítványuk, személyazonosságjuk, házassági oklevelük. Egyik sem tudja pontosan, hány éves. Általában 40-45 évet élnek.

A keresztények azt tűzték ki missziócéllul, hogy házak, imaházak, árvaházak, klinikák építésével és vízgyűjtő berendezések felállításával segítenek ezeken az embereken, akiknek szinte semmiük nincs abból, ami nekünk annyira megszokott, hogy eszünkbe se jut.

Evangélizálás Kalaháriban. Sebastian már több, mint kétezer-ötszáz busmant megkeresztelt, és a munka folytatódik! Az első, namíbiai szombatot a fővárosban működő négy gyülekezet egyikében töltöttem, amely ezer tagot számlál. Nem kis meglepetés volt itt találni Namíbia két, adventistává lett miniszterét.

Fájdalmas emlékek

Láttam embereket éhenhalni. Megismertem az itteni hagyományokat, a

megragadó regéket, a lakosok énekeit és táncaikat. Sok veszéllyel kellett szembenéznünk, de legalább alkalmunk volt megtudni, milyen nehéz az életük. Megtanultuk, úgy, mint soha, hogy a vizet becsülni kell. Amíg nem jártam Kalaháriban, nem tudtam, mit jelent a szomjúság. Az emberek akár húsz kilométert is gyalognak a magas, szúrós bozótok között, hogy eljussanak a 60 éve beszerelt pumpához, ahonnan 20 liter vízzel térnek vissza családjukhoz. Csakhogy sokszor nem működik a szivattyú... Megértettem, miért nem mosdanak. Kit érdekel a mosdás, amikor leselkedő leopárdok között kell hazavinned azt a kis vizet?!

Sötét a múltjuk is: helyről helyre költöztették vagy üzték őket, soha senki nem szerette, nem próbálta megérteni vagy támogatni őket. Már rég eltűnhettek volna a föld színéről, csakis Isten tartotta életben őket, hogy megismerjék ők is a megváltás jó hírét.

Isten áldja meg Sebastian Tártáräut a kezdeményezéséért, és az Úr jutalmazza meg elődeit is: Livingstone-t, Moffatot és másokat, akikről talán csak az Úr tud.

Sok örömben volt részem a sivatagi buszmanok között. Együtt ültünk a tűz körül, hallgattam az állatokról szóló elbeszéléseiket, a múltukat idéző énekeket. Valahányszor nekik adtam egy adag ételt, nem kapkodtak, hogy megkaparintsák. Elvette egyik, két-három kanálnyi evett, majd továbbadta.

Átéltam a szenvedésüket is. Sokat közülük levert a malária, a tüdővész, az éhség, és még a vadállatok is rájuk támadnak sokszor. Az elefántok mindent lerombolnak maguk előtt, a leopárdok főleg a gyermekeket vadásszák (egyikük, Csongora, túlélte egy leopárd támadását). A malária százasával irtja a lakosságot, a tébécé pedig egész életüket még nyomorultabbá teszi.

Az ottani missziótelep

Igazából arra összpontosítottunk ez alkalommal, hogy felépítsünk két házat (hosszuk 17, szélességük 6 méter); egyikben a lányokat, másikban a fiúkat szállásolják el, azokat az elhagyott gyerekeket, akiket a sivatagban szedtek össze. Közülük sokan elindultak eledelet keresni, mivel otthon nem volt semmiük, és elvesztődtek vagy elkobóroltak. (Amúgy heti egyszer, esetleg kétszer esznek, ha ugyan találnak valamit.)

Hálát adok az Úrnak, hogy alkalmat adott szolgálai nyomába lépni, még ha rövid időre is; remélem, hogy ez csak a kezdet volt.

Számomra Namíbia már nem csupán egy szép, egzotikus ország: olyan hely, ahol az embereknek szükségük van az én szolgálatomra is.

Rendkívüli erőfeszítéseket kell tennünk, hogy az evangélium eljusson a lehető legtöbbször. Ésaiás próféta által mindegyikünkhez szólt az Úr: „sőt a népeknek is világosságot adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!” (Ésa 49:6).

Isten segítse és áldja meg mindazokat, akik részt vállalnak ebben a szép munkában. ■

Női lelkek kényeztetése

Az interjút készítette: BIANCA STOICESCU, a Reménység Hangja Rádió szerkesztője

Egy rendezvényhez egész sereg emberre van szükség, állítják azok, akik félnek valami újat kezdeni vagy tartanak a rosszindulatú nyelvektől. Az igazság az, hogy egy terv megvalósításához egyetlen dolog kell csupán: a meggyőződés, hogy Isten akarata szerint van. Ha megvan ez a bizonyosságod, bármilyen kevés vállalkozót találsz és bármennyire tehetetlennek is érzed magad, tette lépész. Ezt tette Ana Roșu is, a bukaresti

Foișor gyülekezet női missziójának vezetője. 2009 decemberének elején, amikor senkinek nem jutott eszébe, hogy valami széppel rukkoljon elő a nőknek, hiszen március rég elmúlt s a következő tavaszig még sok volt, ő elhatározta, hogy az arra vágyóknak valami különlegest nyújt – egy kis kényeztetést.

Hogyan jutott erre a döntésre, hogy külön találkozót szervez a nőknek?

Nem az én ötletem volt, láttam már az alkalmazását a Brâncoveanu gyülekezetben. Megtetszett, és nem

hagytam magam, míg valóra nem váltottam én is.

Meghívtam nem adventista nőket is, és azokat, akik az összejöveteleimre járnak (Ana egészségügyi szemináriumokat és főzőtanfolyamokat vezet a gyülekezetben).

Hogyan bontakozott ki ez a terv, amely a „Női lelkek kényeztetése” nevet kapta?

Úgy gondoltam, hogy öt estén ölelne fel, amikor is egészségi, táplálkozási és lelki témákat beszélünk meg. Minden este más-más téma került sorra.

A jelenlevő orvosnők bemutattak egy-egy témát, és válaszoltak a felmerülő kérdésekre.

Azután egy lelki téma következett. A végén, amikor táplálkozásról beszélünk, bemutattunk néhány gyümölcsöt és zöldséget, valamint ezeknek tápértékét és gyógyhatását. Őszintén mondván, eléggé lámpalázam volt, hiszen öt egymás után következő összejövetel fárasztó lehet a résztvevőknek, főleg, hogy a bemutatott anyagok, ismeretek bőségesek voltak minden témakörben. A meghívottak azonban nagyon nagy érdeklődéssel követték.

Mi a célja az ilyenfajta előadásoknak?

A nők viszik az élet nehezét az otthonban. Néha szükségük van a lazításra. Sokféle gonddal kell szembenézniük: az egészséget, a táplálkozást, és – miért ne? – a testvonalakat is érintő kérdésekkel, de főleg lelki gondokkal. Mi, nők, vallásosabbak vagyunk, és néha (sajnos, csak néha) úgy érezzük, hogy kívánunk közelebb lenni Istenhez. Ez a program igyekszik betölteni mindezeket a szükségeket.

Hogyan reagáltak a meghívott nők?

Nem tudtam, milyen mértékben vallásosak a résztvevők, de Isten nem hagyja cserben azokat, akik tenni akarnak valamit Érte. Vendégeink fogékonyak, érdeklődők és kíváncsiak voltak az Istennel kapcsolatos témák iránt.

Ismétlem: a nőkben erősebb a hajlam a vallás felé. Szerintem Isten helyezte ezt a magot szívükbe, hiszen a nő az, aki kihordja a magzatot, és az ő feladata később hitre nevelni a gyermekeket. Amikor a gyermekek még kicsik, a fiatal anyukák jobban keresik Isten közelségét, de amint a gyerekek nőnek, egyre jobban távolodnak, sőt teljesen elszakadnak Istentől. A szóban forgó esemény újra ajtót nyithat az anyáknak az Úr Jézus felé. Megérteti velük, hogy nem csak akkor van szükségük a Fennvalóra, amikor bajban vannak, hanem mindig.

Az ilyen fajta összejövetel csak Bukarestben vagy bárhol felkeltheti az érdeklődést?

Azt hiszem, hogy örömmel fogadnák bárhol, nem csak a fővárosban. Mindenütt vannak tanulni vágyó nők, olyanok, akik kívánnak tanulni Istentől, de nem tudják, hova forduljanak.

Ilyenkor érzik meg igazán ezeknek az alkalmaknak a jótékony hatását.

Még sok ötletem van, és remélem, hogy sikerül megvalósítani őket.

Milyennek tűnt a „Női lelkek kényeztetése” nevű program, a részvevő orvosnők szemszögéből?

Dr. Aurora Câmpian

1. Érdekesnek és helyénvalónak találtam a tervet. Mit jelent kényeztetni valakit? Valakinek a kedvében járni, megelégedtetni, teljesíteni a vágyát stb. A nők, természetüknél fogva nagyon finomlelkűek és érzékenyek, mert így teremtette őket a jó Isten. Sokan közülük nem részesülnek megfelelő „kényeztetésben” otthon, a családban, de néhány estén keresztül élvezhették ezt egy különleges helyen: más nők és főleg a Vigasztaló társaságában. Érdekes módon, velük együtt én is átéltem egy jó érzést, és megtanultam még egyszer, mennyire nagyszerűen társítja jó Atyánk a lélek vágyait a test óhajai- val. A lelki témák bemutatták, mekkora értéket helyezett és lát Isten a nőben, a táplálkozási tanácsok hangsúlyozták, hogy a gyümölcsök, zöldségek és gabonafélék képezik az ember fő eledelét, de gyógyszer is lehet; az egészségügyi szaktanácsok pedig arra tanítottak, hogyan előzzük meg vagy kezeljük a betegségeket.

2. A nők nagy örömmel vettek részt ezeken az alkalmakon. Ragyogott a tekintetük, minden érdekelte őket, jegyzeteltek, némelyek kérdeztettek, sőt még ők maguk is előhozakodtak ötletekkel, megjegyzésekkel. Nagyszerű volt ez a nyitott légkör. Különösen az egyik fiatal nő hatott meg, aki egész családjával jött – a férj kinn maradt az udvaron, ügyelte a babájukat, de néha még hallgatózott ő is. Ezt minden este megtette, pedig néha túlléptük a két órát is.

A jó Isten segítségével szeretnék megtenni mindent, hogy a jövőben is részt vehessenek ilyen és másfajta rendezvényeken, ha azok az emberiség javát szolgálják, mert én magam is közelebb érzem magam a mennyhez, a családomhoz amelyet legtöbbször igyekszem bevonni a tevékenységekbe, és általában az emberekhez. Ha lefoglalom magad mások jólétével, nem marad időd elégedetlenkedni saját életteddel.

Dr. Aurora Modoran

A program igazi kényeztetés, gyógyír volt a lelkemnek. Elsősorban újból megtapasztalhattam, hogy akkor, amikor elfogadok egy kihívást, Isten előttem megy és ontja rám az áldást. Meghatott a kellemes közösségi kapcsolat, amely kialakult a találkozások alkalmával, és jól esett látni, hogy a résztvevők vágnak tanulni és gyakorlatba ültetni a hallott tanácsokat. Természetesen viselkedtek, jókedvük volt, a légkör is jó volt, és úgy éreztem magam, mint egy összetartó családban, ahol bátorítanak, hogy mondd el, amit érzel. Amennyiben időm megengedi, bármikor szívesen veszek részt újra, ugyanis ez a szűk társasági kör jobban megfelel lelki alkatomnak. Szerintem ez is egy missziómunka, hiszen igyekszünk javítani a látogatók életszínvonalán, és felkészítjük őket Nagy Orvosunk és Üdvözítőnk fogadására.

Dr. Gianina Ciobanu

Ez a program számos elégtétellel járó tapasztalat volt és olyan alkalom, amikor erőt nyertem szembenézni a modern világ forgatagával, amikor félretehettam a rutint, és belekóstoltam az élet szépségébe és teljességébe. Ugyanakkor jó elmélkedési alkalom volt, amely feltárta előttem saját egyéniségemet és a keresztény nők elhivatását: elérni a lehető legjobbat otthon, a munkahelyen és a társadalomban. Nem azért, hogy legyőzzük az erősebbik nemet, hanem azért, hogy a belénk plántált nőiesség mértéke szerint kihozzuk magunkból a lehető legjobbat.

Érdekes volt látni, hogy különböző korú és kulturális-társadalmi beosztású nők milyen könnyen megbarátkoztak, megosztották egymással élettapasztalatukat, örömeiket, tépelődéseiket. Jól esett látni, hogy hajlandóak tanulni, sőt, örömmel fogadták az új ismereteket, kezdve az egyszerű, igénytelen lépésekkel. Őt olyan nap volt ez, amikor a részvevő nők lelke szépen egybehangolódott a menny zenéjével. Remélem, hogy valamennyien feltöltődtek egy jó adag önbizalommal, jókedvvel, bátorsággal, önértékeléssel és bölcsességgel. Isten megáldotta az emberi erőfeszítéseket jelenlétének drága leplével. A jó minőségű zene és a lelki üzenetek az Igére fordították figyelmünket, mint lelkünk gyönyörűségének egyetlen forrására. ■

MERÉSZ DÖNTÉSEK

Az interjút készítette: IOAN CÂMPIAN

Atéli ünnepek ideje alatt alkal-
mam volt találkozni Cristi-
na Modorannal, egyházunk
egyik fiatal tagjával, aki pél-
daszerű tapasztalattal rendelkezik a ve-
le egykorúak számára. Meghatódtam
az életében megnyilvánuló isteni veze-
téstől, és szerettem volna, ha ti is tuda-
mást szereztek erről. Ezért interjút ké-
szítettem vele, amit alább közölünk:

**Cristina, mondd el nekünk, ho-
gyan jutottál Közép-Afrikába, ahol
az Európai Unió alkalmazottjaként
dolgozol?**

Németországi mesterfoki tanulmányaim végéhez közeledtem, és azon tűnődtem, hogyan tovább. Több munkahelyet is megpályáztam, s ezek közül egyiket az Európai Unió hirdette meg. Az első olyan versenyvizsga volt, amelyre románok is jelentkezhetek. Ez 2007-ben, pár hónappal országunk uniós csatlakozása előtt történt. Másfél év után, amelyben számos selejtezőn, írásbeli és szóbeli vizsgán estem át, tartaléklísta-ra került a nevem. Innen kiválaszthattak, hogy különböző, európai intézmények alkalmazottja legyek. Mivel a tanulmányaim vége felé tartottam, nem sok szaktapasztalattal rendelkeztem, nem is vártam, hogy jó ajánlatot kapjak egyhamar, hiszen sok versenytársam nagyobb jártassággal rendelkezett már.

A tanulmányaim végén mégis ajánlatot kaptam, hogy Srí Lankában dolgozzak hat hónapig egy olyan program keretében, amely a társadalmilag hátrányos helyzetben levő családok támo-

gatását célozza meg. Ezalatt volt alkalmam terepszemlére menni jópárszor, és saját szememmel láttam, milyen nehéz körülmények között élnek sokan.

Honnan eredt a gazdaságtan eme ága iránti érdeklődésed?

A fejlődés gazdaságtana, pontosabban a fejlődésben levő országok jellegzetes, gazdasági gondjaival foglalkozó tudomány iránti érdeklődésem elég régi; akkor született, amikor először hallottam a közgazdaságtannak erről az ágáról. Több továbbképzésen is részt vettem, és a Srí Lankában szerzett tapasztalat meggyőzőtt afelől, hogy ez a fajta tevékenység nagy meglepedést nyújt.

Ennek ellenére, nem gondoltam arra, hogy valaha Afrikában fogok dolgozni,

még kevésbé a EU alkalmazottjaként. Az Unió által kínált munkalehetőségek szinte kizárólag brüsszeli állást jelentenek a közgazdászok számára. Kevés az esély arra, hogy közvetlenül egy delegáció tagjává válasszanak. Nem csoda tehát, hogy amikor az elmúlt év elején felajánlották, dolgozzam a Közép-afrikai Köztársaságban, nagyon meglepődtem. A fejlődésben levő országokban való tevékenység nem könnyű dolog, főleg ha az említett országhoz hasonló államokról van szó, de az elégtétel is nagy.

Mi a felelősséged és a beosztásod az Európai Unió képviselőjeként?

Az EU küldöttségének tagjaként a gazdasági, kereskedelmi, magánszek-

tori és regionális beilleszkedéssel foglalkozó osztályt irányítom. Az Európai Fejlesztési Alap fejlődési terveket és programokat támogat úgy Afrikában, mint a Csendes-óceán szigeteken és a Karib-szigeteken. Ezeknek a terveknek az irányítása a küldöttség operatív osztályának a felelőssége. Részt veszünk a fejlesztési stratégiák megtárgyalásában, a tervek és programok lefektetésében és megvalósításában. A mi feladatunk az is, hogy működtessük, nyomon kövessük és kiértékeljük őket. Az én osztályom a nemzeti közigazgatási reformot, a nemzeti pénzalapot, a makro-gazdaság stabilitását és a segélyszervezetek megfelelő működőképességét támogató tervezetekkel foglalkozik. Körzeti szinten Közép-Afrika nyolc államát segítjük a gazdasági integrációban, lehetővé téve a magánjavak és egyének szabad forgalmát, a várnakhatóságok hatékonyságának növelését, a piacgazdaság jobb működését, a körzeti kereskedelmet, valamint a jobb közszállítási lehetőségeket. Az általános célunk körzeti szinten az, hogy az EU pozitív, együttműködési tapasztalatait gyakorlatba ültessük itt is.

Nem sokkal a Közép-afrikai Köztársaságba való érkezésed után megkerestél egy helybéli, adventista gyülekezetet. Milyen képet alkottál az ottani adventista egyházzól?

Először egy péntek este találtam rá testvéreinkre napnyugta után. Az istentisztelet második része teljes sötétségben folyt le (a trópusi övezetben az éjszaka hamarabb beáll, mint nálunk). Csak a lelkésznek volt egy kis elem-lámpája, hogy olvasni tudjon. Közép-Afrikában csak a fővárosban és egy még egy kisvárosban van elektromos áram. De még ebben a két helységben is csak kifejezetten a lakott területeken látható villanyvilágítást. Mivel az illető

gyülekezet nem engedheti meg magának, hogy saját áramfejlesztőt vegyenek és működtessenek, a péntek esti összejövetelek sötétben folynak.

Az adventizmus 1960-ban jutott el ide Jean Kempf misszionárius és családja révén, amely Bangui-ban telepedett le. Hamarosan iskolát nyitottak a környéken, majd 1963-ban sor került az első keresztségre. Jelenleg kilencezer tagja van itt egyházunknak 48 gyülekezetben. Az adventista létszám szempontjából Kamerun után a második helyet foglalják el a közép-afrikai államok között. Az itteni egyház nehézségekkel küzd hivatásának teljesítésében, ugyanis nincs egyetlen oktatási vagy társadalmi intézményük sem. A Maranatha nevű program keretében épült ugyan egy iskola, de húsz év nem működik, mert nem bírták fenntartani. Az ADRA központ is szinte két évtizede zárva van.

Az EU-tól kapott megbízatás mellett, szerinted Istentől is van küldetés az ország érdekében?

Hiszem, hogy Isten mindenkire bízott egy feladatot, függetlenül attól, hogy hol tartózkodik. Meggyőződésem, hogy nem véletlenül kerültem a Közép-afrikai Köztársaságba. Mióta Banguiban vagyok, úgy érzem, összeroppanok az ínség méreteinek láttán. Nem ringatom magam azzal az álreménnyel, hogy képes leszek megváltani tevékenységem által ezt a nemzetet, azt viszont hiszem, hogy ha Isten rendelkezésére bocsátom magam, Ő felhasznál ottani terveiben. Ahol csak dolgoztam, mindenütt megtapasztaltam ezt.

Milyen tanácsot adnál azoknak, akik szeretnének a nyomodba lépni karrier szempontjából?

Túl fiatalnak érzem magam ahhoz, hogy tanácsokat osztogassak, de ha egy üzenetet kéne hagynom azoknak, akik a pályaválasztással küzdenek, azt mondanám nekik, hogy legyenek bátrak és legyenek készek hosszútávú befektetésekre saját fejlődésük terén. Amikor elvégeztem az egyetemem Romániában, lehetőségem lett volna munkába állni a Közgazdasági Aka-

démia keretében. Biztos, kényelmes munkahelynek ígérkezett. Amikor eldöntöttem, hogy inkább külföldre megyek továbbtanulni, sokan azt mondták, hogy felrúgtam egy igen kívánatos állást, csak azért, hogy nekivágjak egy bizonytalan és kockázatos jövőnek. Saját lábamon kellett megállnom, anyagi támasz nélkül, még azt sem tudtam, mennyit ismernek el külföldön az ott-honi végzettségemből és honnan kell újratekdenem. Nem volt könnyű eldönteni azt sem, hogy előbb Srí Lankába, majd Közép-Afrikába megyek. Nem vagyok kalandvágyó, és ha az ösztönre, saját természetemre hallgattam volna, inkább otthon maradok. Rájöttem azonban, hogy ha félünk a merész döntésektől, saját magunk vetünk gáttat a növekedésnek. Isten tervet készített mindegyikünk számára, de ha jobban ragaszkodunk a személyes kényelemhez, elronthatjuk a mennyei tervet, és végül teljesen használhatatlannak leszünk úgy a társadalomban, mint Isten munkájában. Ezenkívül megfosztjuk magunkat azoktól a rendkívüli áldásoktól, amelyeket az Úr előre elkészített nekünk. Valóban, sok imára van szükség ahhoz, hogy határvonalat tudjunk húzni a merészség és az istenkísértés között, de ha őszintén készek vagyunk engedelmessé válni Isten akaratának, Ő nem hagy majd tudatlanságban.

Ismerve a romániai egyház lehetőségeit és sokaknak vágyát, hogy külmisziót végezzenek, tudva azt is, milyen nehézségekkel küzd a Közép-afrikai Köztársaság, milyen módon lehetnének segítségükre?

Az itteni gondok nagyok és sokfélék. Nagyon nagy munkát végezhetnének orvosi, oktatási és társadalmi tevékenységekkel. Támogatni kell a helybéli gyülekezetet, hogy eleget tehessenek a társadalom iránti kötelességeiknek. A sónak vissza kell nyernie erejét. Egy első lépés lehetne a bangui iskola újra indítása. Imádkozunk, hogy Isten tegye lehetővé ezt 2010 szeptemberében. Egyházunk itteni vezetősége nagyon nyitott a változás iránt, de a szükségek nagyok. Az egyház nem rendelkezik sem anyagi, sem emberi erőforrásokkal. De „mikor jóakarattal van az Úr valakinek útaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi” (Péld 16:7). Bízunk abban, hogy Isten elegyengeti az utat művének megvalósítása előtt. ■

Flori și Stele gyerekkórus

Interjú CARMEN STOICÁVAL

Talán kevés olvasó van, aki ne hallott volna valamilyen úton-módon a *Flori și Stele* gyerekkórusról. Aki hallotta őket énekelni, különleges élményként könyvelheti el. Többet megtudhatunk róluk, a múltjukról és tevékenységükről annak alapján, amit kórusvezetőjük, Carmen Stoica válaszolt a feltett kérdésekre.

Kicsoda Carmen Stoica asszony?

Nagy zenerajongó vagyok, ezért a kolozsvári zenelíceumban érettségiztem. A helybéli gyülekezet zongoristája, énekkari tagja voltam. Sajnos, a jövővel kapcsolatos tervek nem mindig teljesednek – a bukaresti gyógyszerészeti technikumban folytattam tanulmányaimat, a mesterségemre nézve tehát gyógyszerész vagyok.

Bukarestben megragadott a Cantate Domini énekcsoport zenei tevékenysége. Annak idején Costel Tolici testvér foglalkozott vele a Grant gyülekezetben.

Itt folytattam én is a Kolozsváron elkezdett zenei tevékenységet, és ugyan csak itt ismertem meg a férjemet, Rene Stoicát. Együtt kezdtünk foglalkozni a gyülekezetben levő gyerekekkel. Egy fiam van, Rareș, az ő felesége Anna, de úgy érzem, anyja vagyok a 82 gyermeknek is akikkel jelenleg foglalkozunk. Úgy otthon, mint a Noul Grant gyülekezetben felelősségeket hordozok.

Úgy is tartják számon önt, mint a *Flori și Stele* kórus szülőanyját és

kórusvezetőjét. Hogyan kezdődött a csoda?

1976-ban, Otilia Manea kezdeményezésének köszönhetően egy gyerekkórus alakult az akkori Grant gyülekezetben. Rendszeresen tartottak zenei előadásokat. 1986-ban, Otilia Amerikába való távozása után engem kértek meg, hogy folytassam a munkát a gyerekekkel. Csak két programot sikerült előadnunk abban az évben, ugyanis a kommunista rendszer rendelete alapján az év augusztusában lerombolták az imaházat. Attól fogva 1992-ig a gyülekezet egy sátorban gyűlt össze, innen is kapta a nevét: Grant – Cort.

Az 1989-es események addig elképzelhetetlen lehetőségeknek nyitottak utat. Énekelhettünk az imaház falain kívül is, és a gyerekeket nem érte váratlanul a lehetőség, hiszen hozzászoktak a szerepléshez.

Nem találtuk hát megterhelőnek az áttérést az egyházi programokról a bukaresti és más városokbeli, nyilvános színpadokon való fellépésre.

Az első, gyülekezetben kívüli koncertünkre a bukaresti „Tănase” színházban került sor Lucian Cristescu lelkész első, romániai evangélizálásának keretében. Ez 1990 márciusában történt, és úgy éreztük, most már szüksége van a kórusnak egy névre. Egy igen közkedvelt gyerekének címét választottuk: „Flori și stele” (*Virágok és csillagok*).

E nyilvános fellépés után a koncertek egész sorozata következett, Bukarestben és az ország más részein is. A

gyermekek nem válogatósak: megjelentek a főváros koncert-termeiben is, de a falusi művelődési házak emelvényein is.

Milyen célból született ez a kórus?

1986-ban, amikor elvállaltam a kórusral való foglalkozást, nem létezett egy kifejezett cél, de tudom, hogy Istennek megvolt már akkor a terve – velük, ezekkel a csodálatos gyerekekkel és velem. Mindig szerettem a gyerekeket, ezért kívántam zongoratanárnó lenni. Mégis a gyógyszerészetin kezdődött el az utam. Alig vártam a szombat érkezését, hogy találkozhatassak a kórustagokkal és együtt közeledjünk Istenhez.

Így gyűltünk össze rendszeresen: ének énekkal, gyermek gyermekkel, kicsik a nagyobbakkal, de mind egyhangon készültünk arra, hogy Istent dicsőítsük. A gyerekkórus szépen felnőtt küldetéséhez. Nem győzöm köszönni ezt Istennek.

Van olyan rendhagyó tapasztalatuk, amelyben nyilvánvaló volt a menny közbelépése?

Igen, különös módon éreztük Isten közvetlen beavatkozását egy alkalommal, amikor Alsó-Visóra utaztunk.

Ha hosszú útra mentünk, általában este indultunk, hogy reggelre ott legyünk. Azon az éjjelen, úgy Segesvár táján erős égettolaj-szag kezdett terjengeni a buszban. Folytattuk az utunkat, de Vásárhely környékén már

rosszat jósoló zörejek hallatszottak a motorházból. Végül, reggel hétkor megálltunk egy szervíz kapujában és vártuk, hogy érkezzen egy autószerelő, mert a sofőr gyanította, hol van a gond. A szerelő igazolta a sofőr félelmeit, és azt tanácsolta, hogy forduljunk vissza Kolozsvárra, hogy ott javíttassuk meg a buszt, ugyanis Kolozsvár felé lefelé visz az út, míg Visóra felfele kellett volna kapaszkodnunk a sok kilométeres szerpentinen.

Ezalatt együtt imádkoztunk, hogy az Úr segítsen elérnünk idejében úticélunkhoz. A sofőr csak nézett, hallgatta az imáinkat, és nem tudta, mit tegyen. Miután áment mondtunk, így szólt: „Folytatjuk az utat a ti Istenetekkel”. Nagyon lassan vánszorogtunk, a motorból érkező, egyre sűrűsödő csatogások kíséretében. Hosszú kaptató után végre pár kilométeres lejtő következett, és a sofőr nem győzte kérdezni, mennyi van még a visói imaházig.

Amikor feltűnt az imaház épülete, sok személy ácsorgott előtte. Nem tudták, miért késünk. A sofőr megállt a kapu előtt, és amikor kicsit hátrább akart tolatni, hatalmas csattanás következett és a jármű nem moccant többet. Mindeddig segített nekünk az Úr...

A buszvezető azonnal telefonált Bukarestbe, jelentette a meghibásodást, és szombat reggel másik busz várt reánk a kapuban, ugyanis délután másik két gyülekezetbe kellett mennünk.

Ezen kívül sok tapasztalatot mesélhetnénk Isten jelenlétéről és segítségéről.

Hogyan sikerül egységet teremteni ilyen sok, eltérő gyerekek között, akár előadásmódról, akár fegyelméről van szó?

Istentől származik minden, ami jó, hiszen Ő a szeretet, és Ő teremtett minden szépet.

Egység és fegyelem? Minden próbát áhítattal és imával kezdünk. A *Flori și stele* családban úgy viselkedünk, mint a testvérek: a nagyobbak megértik és segítik a kisebbeket, a kicsik pedig tisztelik az idősebbeket. Nem

mondom, hogy nincsenek nézeteltérések, főleg a hosszú utak alkalmával, de minden reggel és este körbgyűlünk akár a parkolóban, akár a szálláshelyen, és reggeli, illetve esti áhítatot tartunk. Este kiértékeljük a nap eseményeit, jókat is, rosszakat is, mert a fő az, hogy nem menjünk ágyba haraggal.

A mi családjunkban jól megfér egymással a kegyelem – Carmen és a törvény – Rene. A gyerekek tudják ezt.

A gyerekkor nehézségei arra készítettek, hogy közeledjek a kis énekesekhez. Igyekszem megérteni őket, beszélgetünk, meghallgatjuk gyermekszívük bajait és kérdéseit.

Nagyszerű érzés látni a növekedést, a felnőtté válást és a beteljesülést azoknak az életében, akiknek neveléséhez mi magunk is hozzájárultunk, ha kevéssel is, de ennek a kevésnek messze-mező hatása van.

Az, amit mostanig elmeséltem, nem valósítható meg nagy adag odaadás, szeretet, megértés, tanácsadás és lemondás nélkül, ehhez pedig időt kell szakítanod és jó kapcsolatot kell fenntartanod Istennel.

Amint látom, zsúfolt programjuk van. Hogyan sikerül eleget tenni mindennek?

A programunk valóban zsúfolt, hiszen nem hivatásos módon működünk, hanem a szabadidőnket és a vakációkat használjuk ki turnézni. A tavaly 18 bel- és külföldi turnénk volt (csupán Angliát, Belgiumot és Németországot említtem), amelyek során 28-szor léptünk

fel. A családban is a kórus utazásaihoz szabjuk a szabadságunkat. Örülünk, hogy Isten felhasznál olyan helyeken is, ahova az Ige nem juthatna be. A gyerektől azonban meglágyulnak a mindennapok gondjától és istentelenségtől megkövült szívek is. Csodálatos dolog ez!

Milyen terveik vannak a jövőre nézve?

Több tervünk is van erre az évre, egyik a Targu-Ocna-i, majd Brăila-i és pitești börtönben levő kiskorú foglyokkal való találkozás. Ha a jó Isten segít, reméljük, hogy júniusig lejárnak a fellépések, mert utána el kell érniük a Generálkonferencia atlantai ülésére, ahol a gyerek énekelni fognak június 29-én és 30-án.

Mit üzenne keresztény testvérnőinek?

Az ember egyik legszebb képessége a nevetés. A mosoly Isten különleges ajándéka. Kereszténynek lenni annyit jelent, mint odaadónak lenni, szeretni, mosolyogni és feltétel nélkül elfogadni másokat.

Egy gondolat a nők és anyák számára: neveljétek önzetlen jóságra saját és mások gyermekeit.

Édesanyák, énekeljétek kicsinyeitekkel, mert éneklés közben felderül az arc, eltűnik róla a szomorúság, és mosoly veszi át a helyét. A családtagok szépnek fognak látni, és otthonotok a mennyi parányi sarka lesz. Isten így segítsen minket. ■

Kiváltságos nemzedék

„Mert mondom néktek, hogy sok próféta és király kívánta látni, amiket ti láttok, de nem látták; és hallani, amiket hallotok, de nem hallották” (Lk 10:24).

„...egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok” (Jn 9:25).

ABIGAIL CHELBEGEAN

Jézus a következőket sugallja az első szövegben: *Nem tudom, hogyan lehettek ennyire vakok. Ha csak egy kicsit is ráéreznének a valóságra, rájönnének, mennyire kiváltságos nemzedék vagytok.* Ennek kiegészítéseként jön a második szöveg, amelyben valaki teljes szívéből átéli a látás ajándékával járó örömet, miközben az akkori vallásos vezetők azzal vannak elfoglalva, hogy megmagyarázzák a gyógyulás csodáját és kiaknázzák azt politikai szinten. Ebbéli igyekezetükben szem elől tévesztik magát a csodát.

Nyelvtani szempontból a „látni” ige két alapvető dolog találkozását feltételezi: egy külső, szemmel érzékelhető

valóság és egy tudatos szemlélő együttműködését. Ez utóbbinak rendelkeznie kell a látás és az adatfeldolgozás képességével, méghozzá egy olyan kiértékelési rendszer alapján, amely az új ismeretet érthető módon köti az előzőleg megismert valóságokhoz.

Nem tudom, ha a te szemszögödből nézve ugyanúgy látszanak a dolgok, mint ahogyan én látom őket az én helyemről. Nem tudom, hogyan szemléled te, kedves testvérnóm, a minket körülvevő világot. Nem tudom, ki találta ki, hogy harcolni kell a nemek társadalmi egyenjogúságáért: Isten, Sátán, a férfiak, a nők, a kultúra vagy a történelem, és azt sem tudom, ki nyitotta

meg a szemeimet, hogy észrevegyem. De egyet tudok: hogy mostanig nem láttam ezt a társadalmi-vallásos valóságot, és most látom. És kiváltságosnak tartom magam.

Édesapám édesanyja eleven és határozott nő volt, de névtelen parasztaszony maradt. Úgy halt meg, ahogy élt is: férje árnyékaként. Édesanyám anyja tanult valamennyit, és férjével együtt egy szerény, falusi boltot nyitottak. Saját édesanyám már élvezte valamennyire az ipari forradalmat, mert amikor beköltözött városra, élharcos földművelő „kollektívistából” előléptették a szocializmus építőjévé: vállalva dolgozott férjével az építőtelepen. Hanem

amikor beléptek az imaházba, mindkét nemzedék női képviselői ugyanazt a fajta hódolati formát gyakorolták: a hallgatást.

Aztán jöttünk mi, a három lány. Édesapánk tanácsára mindhárman nővérképzőt végeztünk. Legalább egyik közülünk lehetett volna orvos is, de az apai érv ésszerűen, gyakorlatiasan és szeretetteljesen hangzott: Tudjátok jól, hogy a férfinak mindenben fennebb kell lennie. Ha te orvos leszel, kit találsz az egyházban olyan, hogy fel tudj nézni rá?

Tiszteletreméltó „lévitához” mentem férjhez, és nagyon boldognak éreztem magam a lelkészfeleség szerepben. A kommunizmus aranykorában nem is juthatott magasabb „beosztásba” egy adventista lány. Egyet jelentett a katonatiszt-, polgármester- vagy papfeleség státuszával. A forradalom után kiköltöztünk Amerikába, mert a férjem folytatni akarta tanulmányait. Loma Lindában telepedtünk le.

Az utóbbi években szemembe ötlött néhány nagy jelentőségű, adventista vonatkozású valóság a nő egyházi szerepének helyreállításával kapcsolatosan. Azelőtt is léteztek, de én most kezdtem észrevenni őket.

1. Azonkívül, hogy gazdagon átéltem a leánygyermek, feleség és anya szerepével járó tapasztalatot, legalább öt okból érzem magam kiváltságosnak: a fővárosban nőttem fel, lelkészhez mentem feleségül, nővéri képzettséget szereztem, a teológiai intézet első olyan évfolyamának végzőse voltam, ahova lányokat is felvettek, és Kalifornia déli részén lakom, ahol sok megújulási mozgalmat élt át az adventizmus.

2. Az itt töltött első tíz évben elragadtatással követtem nyomon a város legfontosabb személyiségének karrierjét: Lyn Behrens testvérnőről van szó, aki a világszéles egyház két fontos intézményének – a Loma Linda-i kórház és egyetem – igazgatója volt egyidőben. Nemrég vonult nyugdíjba, de azelőtt valahányszor tevékenység közben láttam, a női főpap gondolata ötlött eszembe.

3. A Campus Hill gyülekezet a Loma Linda-i egyetemi kápolna. Megtudtam, hogy húsz év szolgálat után Hyveth Williams testvérnő búcsút int itteni lelkészi pályájának, mert meghívást kapott az Andrews Egyetem igazgatói tanszékének élére.

4. Éppen mostanában olvastam egy adventista kiadványunkban, hogy 2010 januárjában Chris Oberg testvérnőt választották meg a La Sierra egyetemi kápolna segédlelkészeként.

5. Mindennap nyugtáznom kell magamban, hogy a munkahelyemül szolgáló kórház alkalmazottainak túlnyomó része nő.

6. A hatezer tagú (valószínűleg Amerika legnépesebb) egyetemi gyülekezetet látogatva, szombatról szombatra elnézem, milyen szép egyetértésben dolgozik a gyülekezet tizenhat lelkésze – kilenc férfi és hat nő – az istentiszteletek szervezésében.

Sokszor említem a lányaimnak, hogy a bibliai korban mennyire lát-

hatatlan volt a nő társadalmi-vallásos szempontból. Jézus Krisztus idejében nagyon népszerű volt a következő ima: *Hálát adok neked, Isten, hogy nem születtem kutyának, rabnak vagy asszonynak!* Ennek fényében lehet, hogy találóak lennének jelenleg az ilyen szavak: *Köszönöm, Istenem, hogy nőnek születtem – nem a régi időkben, hanem most, s nem azon a világtájon, hanem itt!*

Nehéz elhinni, de most, fél évszázad után, én vagyok az, aki tanácsokkal látom el édesapámat, még ha más összefüggésben is. Egy újságíró, aki történetesen Kalifornia kormányzójának a felesége, felmérést végzett az Egyesült Államok munkaerőjéről, és kiderült, hogy minden társadalmi, szakmai beosztást figyelembe véve, a munkaerő 55 százalékát nők képezik. Az egyház is felzárkózott ehhez a „felszabadítási mozgalomhoz”, betöltve ezzel az Írást: „Az Úr ad vala szólókat az örömhírt vivő asszonyok nagy csapatának” (Zsolt 68:12). Ezeknek a változásoknak a fényében, jelenkori, keresztény édesanyaként jólesően, de anyai féltéssel is teszem fel a kérdést: Milyen tanácsot adjak két érettségizett lányomnak, akik nemrég keresztelkedtek meg, és hamarosan pályát, illetve élettársat kell választaniuk? Tudnátok segíteni?

Ha van egy választotok, kérdéseitek, tanácsotok vagy megjegyzéseitek, írjátok az alábbi címre: curierul.familiei@gmail.com ■

A vegetárianizmus tegnap, ma és ...

DR. CONSTANTIN DINU

A vegetáriánus étrendet növények, vagyis gyümölcsök, zöldségek, száraz hüvelyesek, magvak és diófélék képezik. A hústalan étrendnek három nagy csoportját ismerjük, a hússal való táplálkozást pedig négy osztályba sorolhatjuk:

eledelül” (1Móz 1:29). A hús fogyasztását alig 1 500 évvel a teremtés után engedte meg Isten, ugyanis az özönvíz miatt elpusztult a növényzet. A keleti vallások, beleértve a buddhizmust, zainizmust és hinduizmust, mindig is támogatták a vegetáriánus étrendet és az állatok kímélését. A 18. században

Einstein, Christian Barnard és számos híres színész.

Egy újabb, egyre bővülő osztályt alkotnak az ún **flexivegetáriánusok**. 2003-ban az Amerikai Nyelvtudományi Társaság az év leghasználatosabb szavának nyilvánította a „flexitáriánus” szót. Meghatározása: „olyan vegetáriánus aki alkalmanként fogyaszt húst is” (vagy félvegetáriánus, aki társadalmi, gyakorlati, kulturális vagy egyéb okok miatt kivételeket szokott tenni). Ritkábban emlegetett, de létező kategóriát alkotnak a **fruitáriánusok**, vagyis azok, akik kizárólag olyan növények termését fogyasztják – és csakis nyersen – amelyeket növénytanilag gyümölcsnek minősítünk (minden termés, aminek magva van: paradicsom, vineta, uborka, paprika, zöldbab, hüvelyesek, stb).

Manapság már a kormányzati és egészségügyi szervek azok, amelyek ajánlják a növényi eredetű élelmek használatát, a civilizált világra jellemző betegségek megelőzése érdekében: rák, érrendszeri betegségek, túlsúlyosság, cukorbetegség, csontritkulás, stb. A **Táplálkozás, étrend és rákmegelőzés: egy globális távlat elnevezésű**, 4500 tudományos megfigyelésre alapozó tanulmány, amelyet 150, nemzetközi szakértő végzett, igen értékes, az akkori idők (1998) lehető legátfogóbb tanácsaival zárja kötetét. A Nemzetközi Kísérleti Rákkutatási Intézet és az Amerikai Rákkutató Társaság által a rákbetegség kockázatának csökkentésére adott 15 tanács közül a 4. és 5. pontot, valamint az ezekhez tartozó megjegyzéseket közzéljük:

4. Naponta fogyasszunk 400-800 gramm (vagyis legalább 5 adag) zöldséget, zöldnövényt és gyümölcsöt egész évben. [Ez napi 2000 kalóriához

Vegán	„egészen” vegetáriánus
Lakto-vegetáriánus	vegán étrend + tej
Lacto-ovo-vegetarian	vegán étrend + tej + tojás
Pesco-vegetáriánus	vegán étrend + hal
Pollo-vegetáriánus	vegán étrend + csirkehús
Félvegetáriánus	vegán étrend + hal, hús alkalmankénti használata
Makrobiotikus étrend (nyerskoszt)	minél természetesebb és kevésbé feldolgozott gyümölcs- és zöldségfélék, különösen gabonafélék és zöldségek (kivételet képez a spenót, a cékla, az avokádó és a kétszikű zöldségnövények: paradicsom, csípőspaprika, vineta és burgonya) használatára alapozó étrend, amelyben megengedett a hallús is. Az illető étrend követői kerülnek a vöröshúst, a szárnyashúst, a tejtermékeket, a finomított cukrot, a mézet, a mesterséges színezékeket és a genetikailag módosított termékeket.

Egyik étrendet sem szükséges külső csoportból származó fehérvérrel megtoldani.

Pitágoraszt tartják a vegetarianizmus ősatyjának, de a héber nyelvű iratok alapján a gyümölcsre, zöldségre és gabonafélékre alapuló étrend visszavezethető már az őszövségi idők. Mózes első könyve szerint az ember eredeti étrendjét Isten a következőképpen rendelte el: „Ímé néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek

Franklin Benjámín – tudós, orvos és filozófus – volt a leghíresebb támogatója ennek az étrendnek. A 19. században mozgalommá duzzadt ez az irányelv, vegetáriánus társaságok alakultak, illyenszerű orvosi intézmények, kiadványok és vendéglők létesültek. Ez a hullám folytatódott a 20. században is, új, tudományos kutatások eredményével gazdagodva, melyek mind a vegetáriánus életmódot pártolják. A történelem során sok híresség követte ezt az étrendet: Diogénész, Leonardo da Vinci, Abraham Lincoln, Albert

mért adag. Egy felnőttnek számolt adag kb 80 grammot jelent. Az adagok a kalóriaszükséglettel arányosan csökkenthetőek. Itt nem említjük a hüvelyeseket és a keményítőt tartalmazó gyökereket.]

5. Fogyasszunk mindennap 600-800 gramm (vagyis legalább 7 adag) teljes értékű gabonát, hüvelyeset (bab, lencse, szója, zöldborsó), gumós zöldségeket. [Olyan országokban, ahol az alapétel gabona – például rizs vagy köles – az adag elérheti az egy kilót is.] Szoktasuk rá magunkat a kevésbé finomított

élelmekre. Csökkentsük minimálisra a cukorfogyasztást.

Az amerikai táplálkozási piramis mintájára készített vegetáriánus étrendtervezetek enyhén eltérőek lehetnek. Némely egészségügyi központok (például a Loma Linda-i) a piramis alapjaként a teljesértékű gabonaféléket és babféléket tünteti fel, a második szintre helyezi a zöldségeket és a gyümölcsöket, míg más intézmények, mint pl a Mayo Klinika újabban a gyümölcsöket, zöldségeket, gabonákat

és hüvelyeseket helyezi az alapra, a második szintre pedig a diókat, mogyoróféléket, magvakat, tojásfehérjét, szóját, szójatermékeket, tejtermékeket és növényi olajokat jelöli be. Ezek fölött, a harmadik szinten (tehát heti egyszeri fogyasztással) következnek az édességek és az egész tojás.

A vegetarianizmusra bátorító egyéb okok közé tartoznak az ökológiai és gazdasági tényezők, amelyek elítélnékné tartják, hogy az állati eredetű élelmek termeléséhez óriási földterü-

letekre van szükség. Becslések alapján, ha a bolygónk teljes, művelhető földterületét gabona- és zöldségtermelésre használnánk, a föld egyetlen lakója sem éhezne.

Egy másik ok, amely sokakat a vegetáriánus étrend követésére készítet, az **etikai tényező** (az állatokkal való bánásmód). Némelyek ilyen alapon küzdenek a bőrből, szőrméből készült ruházati cikkek előállítását ellen, valamint az állatok kísérleti célokra való felhasználása ellen.

A Biblia keveset, de közérthetően beszél az Új Föld lakóinak étrendjéről:

Ital, desszert: **a must és a szőlő** –,és szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét” (Ésa 65:21).

Egyéb eledel: **gyümölcsök** – „nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt” (Ésa 65:22); **manna** – hiszen ez az angyalok eledele; „Angyalok kenyerét ette az ember” (Zsolt 78:25); **az élet fájának gyümölcse** – „A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, a mely az Isten paradicsomának közepette van” (Jel 2:7). „És a folyóvízen innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala” (Jel 22:2).

Értjük most már, hogy mi is lesz a vegetáriánus étrenddel?

Egyszerű: tegnap, ma és örökké tartani fog! ■

Támogassa az éves összjövedelme **2%**-val az adventista nonprofit szervezeteket.

A Pénzügyi Törvénykönyv 2003/571-es törvénye 57. cikkelyének 4. bekezdése szerint az adófizető magánszemélyek átirányíthatják éves összjövedelmük 2%-át egy nonprofit szervezet támogatására.

A szükséges űrlap beszerezhető az egyházterülettől, a lelkészeiktől vagy a helyi pénzügyi szerveknél (esetleg a postán), és a következő adatokkal szükséges kitölteni:

- Az alkalmazott azonosító adatai, címe, irányítószám és személyi szám.
- Az átutalásra szánt összeg. Ha ezt nem tüntetjük fel, a pénzügyi hatóság fogja kiszámolni.
- A nonprofit szervezet neve, adó-száma és IBAN-számlaszáma.
- Csatolni kell a tavalyi adóívet (románul: fișa fiscală), amivel együtt postázandó vagy személyesen beadható a pénzügyi szervekhez ez év május 15-éig.

Mellékelten ismertetjük azokat a romániai nem-kormányzati szervezeteket, amelyek bármilyen formában az Egyház munkáját segítik elő. A megnevezéseket román nyelven közöljük, mivel az űrlapon is az állam nyelvén kell megadni a szükséges adatokat.

A szervezet megnevezése	Adószám (Cod fiscal)	IBAN-számlaszám Cod IBAN)
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Conferința Moldova	4277072	RO 97 RNCB 0026 0126 6680 0001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Conferința Muntenia	4733390	RO 98 RNCB 0074 0292 3624 0001
Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea Conferința Banat	5776798	RO 68 RNCB 0015 0492 7245 0001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Conferința Oltenia	4553216	RO 75 RZBR 0000 0600 0046 0472
Conferința Transilvania de Nord	4547087	RO 75 RNCB 0106 0265 9081 0001
Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea Conferința Transilvania de Sud	8364740	RO 37 RNCB 0193 0159 6750 0001
Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	4752219	RO 39 BRDE 445S V237 2751 4450
Asociația susținătorilor Centrului Media Adventist	9853800	RO 06 BRDE 445S V805 5853 4450
ADRA	14355291	RO 73 RNCB 0074 0292 1540 0001
Asociația pentru sănătate, educație și familie	12525349	RO 50 BRDE 441S V145 4864 4410
Asociația pentru sănătate, educație și familie – filiala Tg. Mureș	15422976	RO 23 RNCB 3660 0004 6121 0001
Asociația pentru sănătate, educație și familie – filiala Moldova	18522724	RO 42 RNCB 0026 0403 8468 0001
Asociația pentru sănătate, educație și familie – filiala Oltenia	17643477	RO 72 RZBR 0000 0600 0657 9189
Filiala Muntenia a ASEF	15890683	RO 36 RNCB 0074 0292 2390 0001
Asociația Sola Scriptura	14297964	RO 81 BRDE 445S V475 0525 4450
Serviciul umanitar pentru penitenciare	5108446	RO 13 RNCB 5030 0000 0843 0001
Serviciul umanitar pentru penitenciare – filiala Banat	7624613	RO 49 BPOS 0200 2692 001T OL01
Serviciul umanitar pentru penitenciare – Transilvania Nord	8949460	RO 53 BTRL 0130 1205 E064 94XX
Asociația exploratori pentru viitor	14027189	RO 59 BRDE 445S V512 2467 4450
Asociația Exploratori pentru Viitor – filiala Baia Mare	18671564	RO 92 RNCB 0182 0605 1868 0001
Asociația Școala Mihai Ionescu	12483090	RO 21 RNCB 0084 0107 6864 0001
Fundația OMEGA	9914800	RO 92 BZBR 0000 0600 0277 7108
Fundația umanitară Dr. Luca Bacau	14078913	RO 15 RNCB 0026 0308 9377 0001
AMICUS Iași	14032304	RO 57 BRDE 240S V391 3153 2400
AMICUS Cluj Napoca	24775110	RO 69 BTRL 0130 1205 N604 57XX

Léleknyomok

MIHAELA NEDELUCU

G yermekkorom egyik legszebb élménye az volt, amikor először léptem be egy könyvtárba. Tekintem egyik polcra a másikra siklott, és a könyvek sora végtelennek tűnt.

Első osztályos voltam akkor. Nem hittem, hogy létezik valahol több könyv, mint abban a könyvtárban, és ha lehet, ki se jöttem volna többet onnan. De Isten láthatatlan, simogató keze irányított, hogy felfedezzek egy hasonló helyet.

Mindig szerettem a könyveket, és hajtott a kíváncsiság megtudni, mi, hol, mikor történik. Sok idő telt el, míg átléptem egy nyomda küszöbét. Lenyűgözött, amit láttam. Rövidesen a helyiség és az itteni tevékenység körül kezdett el forogni az életem. Már régóta imádkoztam egy olyan helyért, ahol átéljem a beteljesülést és az örömet, s most végre ott voltam. Mindent megkaptam, amit kértem.

A nyomda szó hallatán kemény, nehéz, durva munkára gondolunk, amely csakis az erős férfikarnak való. Én kihívást láttam benne. Isten, Aki tudja, hogyan készül a jó kenyér a *lélek*, az *élet*, a *család* és *egészség* számára, az erő mellé kitartást, a keménység mellé finomságot, az izmos férfiak mellé bátor nőket adott.

Ha a lapok beszélni tudnának, mint a mesékben, ha a betűk megszólalhatnának, mennyi háttér-történetet megtudnánk...

Mosolyognának a nyomtatott lapok a kezdeti ügyetlenségen, de a lelkesedésen is, amely a könyvkészítés titkainak tanulását kísérte.

Izgatottan mesélnék az óramutatóval és önmagunkkal vívott harcunkat, főleg olyankor, amikor a nagy igyekezetben, hogy jól és hamar dolgozzunk, kezeink egymásba ütköztek.

Elmondanák a lapok azt is, hányszor fáj a nehéz döntés, hányszor mentünk előre úgy, hogy nem sokat értettünk és nem láttuk az út végét, de erőt merítettünk egy jó szóból vagy egy mosolyból. Minden akadálnál nagyobb volt a régi hívás, amely most nekünk szólt: *Kövess engem!*

Ha tehetnék, velünk együtt magasztalnák az Urat a lapok is, azokért az itt-ott ellesett, pár sornyi üzenetekért, amellyel Isten annyiszor megerősített.

Mesélnének a megelégedett mosolyról is, amely arcunkra ült, amikor kezünkbe vettük az első kész művet, várva a többi ezret és ezret.

Beszélnének a hosszú napokról és a még hosszabb éjszakákról, amikor küzdöttünk, hogy idejében meglegyünk.

És ki foglalhatná szavakba, milyen megelégedéssel és hálával néztük, amint a könyvek egyesével elindultak feléd, kedves olvasó. Magukkal vitték saját mondanivalójukat, de a mi imánkat is, amelyben azért esedeztünk, hogy szakíts időt elolvasni a lapokat, és az olvasottak balsamként hassanak a lelkedre, érezd jobban magad tőlük. Amikor kezdedbe veszel egy-egy könyvet, amely a lelkünk nyomát viseli, úgy olvasd, akár mennyei Atyánk levelét. Ő kész angyalt küldeni melléd csak azért, hogy letörölje könnyeidet, csendesítse a sóhajtásaidat és bevilágítsa a hazafelé vivő utat. A kapukból még hallszik a kiáltás: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek” (Mt 11:28-29).

Fehér lapok, teleírt lapok – tanúi lehetnek annak, hogy amik vagyunk, amit teszünk, amit álmodunk és remélünk, az onnan ered, hogy elrejtőztünk a Felségesnek karjaiban, megérezttük és megláttuk, milyen jó az Úr, nyomdoikaiba léptünk, és meggyőződttünk arról, hogy „ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői!” (Zsolt 127:1) ■

Az www.adventist.ro új verziója

A Romániai Adventista Egyház Kommunikációs Osztálya szeretné felújítani az egyház hivatalos honlapját (www.adventist.ro), amelyen keresztül első kézből származó információkat és tudósításokat nyújtson a végbemenő eseményekről, tevékenységekről és meggyőződésekről. Akik szeretnék olvasni a Kommunikációs Osztály hírbulletinjét, e-mailben kérhetik a comunicare@adventist.ro címen. (AARC)

Ének az anya mosolyáért

A romániai ADRA szeretne segítségével lenni azoknak az anyáknak és gyerekeknek, akik az ADRA Házban találtak menedékre a családi erőszak elől. Ezért „Cântec pentru zâmbetul mamei” (Ének az anya mosolyáért) címmel CD-t állított össze, amelynek a bevételét a támogatásra szoruló anyák szállása, ellátása, pszichológiai tanácsolása, egészségügyi tanfolyamai és szakmai irányítása költségeinek fedezésére fordítja.

A cédé, amelynek ára 15 lej, a lelkészek által rendelhető meg a 021-25.25.117 telefonszámon, vagy e-mailben az office@adra.ro címen. (ADRA)

Új protokoll az adventista börtönszolgálat és a Fegyintézetek Országos Adminisztrációja között

Ez év elején a SUP (az adventista börtönszolgálat romániai intézménye) új protokollt írt alá a Fegyintézetek Országos Adminisztrációjával. Ennek alapján a következő három év során a SUP-önkéntesek Románia összes 44 börtönében szolgálatot teljesíthetnek és társadalmi-erkölcsi programok által hozzájárulhatnak a szabadságvesztett személyek társadalmi beilleszkedéséhez. (Adalbert Ghejan / SUP)

A Nők Imanapja

Idén március 20-án kerül sor a Nők Imanapjára, amely nyilvános esemény, és világszerte megünneplik. Az erre a napra előkészített anyag, a *Morzsák a Gazda asztaláról* című kiadvány az imában való kitartásra összpontosít. Beszerezhető az egyházterületek Női Misszió Osztályától, illetve letölthető az egyhá-

zunk honlapjáról is (www.adventist.ro). (Teodora Goran)

Ifjúságvezetők országos kongresszusa

Március 25-e és 28-a között kerül sorra Călimănești-en (Vâlcea megye) az ifjúságvezetők országos kongresszusára, ahova az ösker és a kisöskervezeteket, AMiCUS-felelősöket is várjuk. A kongresszus mottója: „Enyémekek a lépések, a nyomok az Övéi”; ennek fényében a szervezők szeretnék hozzásegíteni a résztvevőket ahhoz, hogy örömet találjanak a gyerekek, serdülők és ifjak szolgálatában. Különleges meghívottjaink közül megemlítjük Hiskia Missah-ot, a Generálkonferencia Ifjúsági Osztályának aligazgatóját és Elsa Cozzit, az Euró-Afrikai Divízió Gyerekosztályának vezetőjét. A program fontos részét a Forrásvásár fogja képezni, amelyre számos adventista és nem-adventista termékkészítőt és program-szervezőt hívtunk meg az egész országból. (Cristina Neagu)

Keményebb intézkedések a dohányzás ellen Finnországban

Február elején a finn kormány kiegészítő óvintézkedéseket hozott a közegészség érdekében: javasolta a dohányzás megtiltását azokban a magángépkocsikban, amelyekben kiskorúak vannak jelen, és a dohánytermékek kiállítását a boltokban.

Az adventista egyház egészségügyi szakemberei támogatták a kezdeményezést, és ismertették az Egyház hangsúlyozott hozzáállását az egészség kérdéséhez. (Megan Brauner/ANN)

Az Öböl-terület első adventista gyülekezete

Közép-Kelet hetednapot ünneplő adventistái várják azt a pillanatot, amikor végre az első gyülekezetükben imádkozhatnak ez év végén, jelentették ki az ottani egyház vezetői azon az ünnepségen, amely a munkálatokat nyitotta meg.

Az Öböl-területen működő Adventista Egyház elismerése nyomán az adventista közösség végre megszerveződhet, mondta Kiehl Aune, a Közép-Kelet Unió elnöke.

Túra és biciklis életmódtábor Ausztriában

A tábor helyszíne: Mariapfarr, Salzburg tartomány. Mariapfarr Ausztria legnapfényesebb helysége a Tauern hegyvonulat déli oldalán. Ezerszáz méter magasságban, különösen tiszta alpesi levegőn örülhet egy egész hétnek bárki, aki szeretne részt venni a testet és lelket megmozgató túratáborban. Érdekességként említjük meg, hogy 1815-ben itt született meg a legismeretebb karácsonyi ének, a *Csendes éj*. A környéken 470 kilométernyi hegyi és országúti kerékpárút van kiépítve, ahol a kemény hegyi menettől a könnyebb utakig minden megtalálható. A gyalogosoknak számos útvonal és 119 kilométeres sétahálózat áll rendelkezésre.

A tábor időpontja: 2010. július 25 – augusztus 1 (7 éjszaka). Szállás a háromcsillagos Berg hotelban. 2-4 ágyas szobák, svédasztalos reggeli, meleg vacsora és hideg déli úticsomag, szauna és egyéb szabadidős lehetőségek várnak a résztvevőkre.

A szállás megtekinthető az alábbi címen: www.berghotel-mariapfarr.com

Árak:

- felnőtteknek 182 euró és 10 ezer forint.
- 6-14 év között: 154 euró és 7 ezer forint.
- 1-6 év között: 91 euró és 5 ezer forint.

Jelentkezési határidő: 2010. március 30. Jelentkezési lap és egyéb információk igényelhetők az alábbi címen: oferno@sda.hu. Tel.: 0036-30-6643007.

Valóban szükség van rád

Ha szeretnél külmiszióra menni Afrika kulturális szempontból egyik legszínesebb részébe, most lehetőség van jelentkezni. Csádban szükség van orvosmisszionáriusra. Kelo mellett, Béré környékén 140 ezer emberre csupán egyetlen orvos van, James Appel. A kórház, amelyben dolgozik, két-három orvost tudna még fizetni, és amennyire lehet, romániai orvosokat igényelnek. A szállás biztosítva.

A szükség nagy. Ha érdekel ez a szolgálati lehetőség, írd az alábbi e-mail címre: roligator@gmail.com (Roland Hermannak).

Nőnap köszöntő helyett

Magamtól nem jutna eszembe, hogy a nőkről írjak, hiszen magam is közéjük tartozom, és a meglátásom talán szubjektív lehetne. Ám lapunk márciusi számát a főszerkesztő kolléga a nőknek szánta, így magam is alkalmazkodom az általa választott témához.

A nemzetközi nőnap azt a hosszas, évszázadokon át tartó küzdelmet eleveníti fel, amelyet a nők vívtak azért, hogy a társadalomban egyenlő jogokkal és lehetőségekkel élhessenek. 1857. március 8-án elfogadhatóbb, emberibb munkafeltételeket és jobb fizetést követelő textilipari munkásnők tüntettek New York utcáin.

Később, az 1899. július 14-én kezdődő II. Internacionálé alakuló közgyűlésén ismét napirendre került a téma: Clara Zetkin nyíltan hirdette a nők jogát a munkához, az anyák és gyerekek védelmét és a nők széles körű részvételét az országos és nemzetközi eseményekben. 1910-ben a kongresszus határozott arról, hogy a nők választójogának kivívása érdekében nemzetközi jelleggel nőnapot tartanak, ám a megemlékezés pontos dátumáról nem született döntés. Több európai országban 1911. március 19-én ünnepelték meg először a nemzetközi nőnapot. 1917. március 8-án Oroszországban nők tüntettek kenyérért és békéért. Négy nappal később – nem közvetlenül ennek a tüntetésnek a hatására – II. Miklós cár lemondott, s polgári kormány alakult, mely szavazójogot biztosított a nőknek. Ezzel vált véglegessé a nőnap dátuma is, mely a világ legtöbb országában március 8-a, de elvesztette az eredeti hangulatát, s helyette a virágajándékozás dominál. Röviden ez lenne a nőnap története. Azé a nőnapé, amit kénytelen-kelletlen elismernek a családfelek, a testvérek, a munkatársak, a főnökök, a beosztottak... És örömmel vagy örömtelenül, de udvariasan *boldog nőnapot!* kívánnak a környezetükben levő nőknek. Nem felejttem el, amikor korábbi munkahelyemen a konyhából kilépve megláttam, hogy egyik kollégám észrevétlenül igyekszik felsettenkedni az emeletre: csak annyi virágcsokor volt a kezében, hogy egy-egy jusson a többi kolléganőnek; engem nem számolt be közéjük. Utólag sem. De nem mentem ám haza virág nélkül: a legelső virágüzletben vásároltam magamnak egy csokorral...

Nem szeretnék ünneprontó lenni. De tudom, hogy sok-sok nő hiába vár(t) egy szál virágot vagy egy köszöntést e jeles napon. Nekik üzenem: nem azon múlik értékük vagy a nap sikere, hogy felköszöntenek-e vagy sem. Ahogy az arany se attól értékes, hogy aranynak nevezik-e vagy sem.

Volt egyszer réges-régen egy pénteki nap. Gyönyörűen ragyogta be a nap az égboltot, és melegítette sugaraival a földet. A világ legnagyobb botanikus kertjében ezerszámra pompáztak a virágok, és illatukkal betöltöttek mindent. A fák bőséges és gyönyörű terméstől roskadoztak, arra várva, hogy valaki örüljön zamatuknak. Kis- és nagy állatok kergetőztek játékosan, és minden fűszál és csillog, minden élőlény és folyó tökéletességről tanúskodott.

A kert egyetlen gondolkodó lakója viszont mégse volt teljesen elégedett: élete első perceiben már magányosnak érezte magát. Valamit, valakit hiányolt. Ez volt az első szükségállapot a Föld történelmében. Isten pedig megértette e szükségletet, és megteremtette Évát. Ez volt a legelső nőnap, amely évezredek távlatából emlékeztet bennünket arra, hogy a teremtési munka a Nő megalkotásával érte el befejezettségét, azaz teljes tökéletességét.

Ilyen módon minden egyes péntek, minden hét hatodik napja eszünkbe juttathatja, milyen fontos volt Ádámnak, és milyen jónak látta Isten, hogy Nő egészítse ki az édeni összhangot.

Nem neki kellett azon törnie a fejét, hogy mi legyen a neve az állatseregnek; a táplálék megszerzéséről sem neki kellett gondoskodnia. „Isten maga adott társat Ádámnak... Ő szerzett neki segítőtársat, aki egy lehetett vele szeretetben és megértésben... Isten Évát egy bordából teremtette, amelyet Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralhatja fejként Ádámot, nem taposhatja lábbal őt mint alsóbbrendűt, hanem mellette kell állnia mint vele egyenlő, akit Ádám szeret és véd. Az ember része, második énje volt... tanúsítva azt a szoros egységet és szerető ragaszkodást, amelynek e kapcsolatban meg kell lennie” (Ellen White, *Pátriárkák és próféták*).

Ha Ádámot nem teremti meg Isten, Éva se látta volna meg a napvilágot. De Isten tervében mindkettőre szükség volt, így lett kerek a karika.

Ennél fogva valahányszor nőnapot ünneplünk, kedves Nők, ne felejtjük el: mindenképpen értékesek vagyunk. Hiszen maga Isten két kezével alkotott meg minket. S valahányszor péntekre – a legelső nőnapra – virradunk (és nem csupán), ne felejtjük el: ugyanazon a napon ünnepelte a világegyetem a legelső férfinapot is. S az Ember – férfi és nő – így készült fel a Teremtőjével való nyugalomnapos találkozásra. Az Isten napjára.

Kovács Judit

Ezt az oldalt az olvasók kéréseinek szántuk. Levelezési rovatunkban lapunk munkatársai fognak válaszolni a beküldött kérdésekre. Arra kérünk mindenkit, hogy illedelmes, helyénvaló kérdéseket tegyenek fel, amelyek bibliakutatásukat és lelki töprengéseiket tükrözzék. Legyenek általános érdeklődésre igényt tartó kérdések, nem támadó vagy kicsinyeskedő megjegyzések. Fenntartjuk a döntés jogát arra, hogy nyilvánosan vagy csak magánlevélben válaszoljunk a feltett kérdésekre. Megteszünk mindent annak érdekében, hogy az igényeknek eleget tegyünk. Ha ez mégse lehetséges időnként, kérjük a szíves megértést. E kezdeményezésnek az a célja, hogy közel kerüljünk olvasóinkhoz, és választ nyújtsunk tépelődéseikre. A kérdéseket a következő e-mailcímre kérjük eljuttatni: curierul@adventist.ro vagy postacím: *Curierul Adventist*, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38–38A, Voluntari – 077190, jud. Ilfov. Köszönjük az együttműködést!

A nők és fejük befedése

Kérdés: *Gyülekezetünkben vannak személyek, akik azt állítják, hogy Pál intései a nőkkel kapcsolatosan (hallgassanak a gyülekezetben, takarják be a fejüket, ne tanítsanak másokat) ma is érvényesek. Nem csak befolyásolják a többieket, hanem a Biblia nevében megpróbálják ráerőltetni a gyülekezetre ezeket a szabályokat. Milyen magatartásunk legyen velük szemben? Vajon igazuk van?*

Válasz: Az ön kérdése kettős. Egyfelől ott áll Pál tanítása és tekintélye, másfelől az egyház tantétele és tekintélye a maga jog- és szabályrendszerével. Pál tanításai közvetlenül befolyásolták az apostoli egyházat.

Senkinek sem áll jogában szigorúbb vagy részletesebb szabályokat ráerőltetni az egyházra, mint azok, amelyeket tartalmazza a *Gyülekezeti kézikönyv*. A kézikönyv nem helyettesíti a Bibliát, hanem munkaeszközként szolgál a bibliai fegyelem gyakorlati alkalmazásához az egyház életében. Ezért ha valaki egy szabályt szeretne meggyökereztetni, nem szabad azt elfogadni az egyház általános tekintélyével és gyakorlatával ellenkező módon.¹

Igaz, hogy Pál apostol rendre utasítja az első századi keresztény nőket, akik túl korai hajlandóságot mutattak a kortárs kultúra alóli felszabadulásra és emancipációra. A Pál által alapított gyülekezetek egyik szabálya az volt, hogy a férjzett nők takarják be a fejüket férjük tekintélyének elismerése véget (1Kor 11).

A korintusi „lázádotkat” meggyőzendő, Pál több érvet használ:

Kulturális érv – egy bizonyos társadalom kötelező szokása: „... hatalmi jelt viselni a fején” (11:10). A görög vá-

rosokban a törvényt a a polgárok, azaz kizárólag a férfiak hozták meg. Ők követelték az ősi szokások tiszteletben tartását, amelyek engedelmességet, tiszteletet, méltóságot, szerénységet, erkölcsi tisztaságot vártak el a nőtől. A férjzett nő hagyományos jelét a fej befedése jelentette akár kendővel, akár más fejfedővel (nem viseltek leplet, mint a muzulmán nők). A legjobb viseletű lányok feje sosem volt befedve, sem a társalkodónőké (a hetéraké), mert ők nem voltak férjhez menve. A házasságban élő vagy elvált nő, ha nem fedte be a fejét, szabad prédát jelentett.

A férjzett nőnek nem kellett befednie a fejét otthon, csak ha nagy ritkán nyilvánosságban jelent meg (utcán, piacon, templomban, különösen ott, ahol férfiak is voltak). Fejének befedése a férje iránti tiszteletét mutatta, akinek hűséggel tartozott.

Ne feledjük, hogy a fej befedésének szokása már jóval korábban létezett, mint ahogy Pál azt írja; az apostol nem isteni kinyilatkoztatás útján nyerte. Megtalálható volt sok pogány nép körében, de nem a kezdeti rendben is. Az apostol elismeri, hogy Isten nem adott Évának egy leplet vagy kendőt annak jeleként, hogy Ádámhoz tartozik, hanem természetes haját rendelte lepleként (1Kor 11:15 m.r.).

Pálnak ez az első érve ott nyer értelmet, ahol hasonló szokások és törvények uralkodnak. A keresztény országokban már rég idejét múlta. Csupán néhány berögződés maradt meg, ám az indítékuk eltérő. Néhány gyülekezet jelenlegi szokásában az összes nő fejének befedése nagyon eltér Pál tanításától indítékban és formában is. E szokás Tertullianusztól ered (aki Karthágói püspök volt a 3. században) és a

montanista eretnokséget elfogadó egyházatyára valló szigor egyik jele.²

Napjainkban ennek a megnyilvánulásnak nem ugyanaz a jelentősége a hívők életében, mivel időközben a kariagyűrű vált a házasság jelévé, a fej befedése pedig csak szélsőséges esetekben tanúskodik a női illendőségről és kizárólag a vallási összejöveteleken.

Mivel ilhettebb példánk és magyarázataink is vannak, jó tudnunk, hogy Ellen White nem fedte be a fejét; időnként kalapot hordott, de nem a gyülekezetben. És sehol se írt magyarázatot 1Kor 11 margójára, sem nem keletkeztek viták e témában egyházunk úttörői között.

Összehasonlítás végett jusson eszünkbe, hogy a Szentírás tanítása szerint a komoly férfi és ember jele a zsidóknál a szakáll volt. Senki sem borotválkozott, és nagy gyalázatnak számított, ha valakit erővel megborotvártak (2Sám 10:5). Ma ennek az eljárásnak semmi köze az illendőséghez; egy csoportba tartozik a bajuszviseléssel vagy a jobbra, hátra, vagy balra fésült hajjal: azaz lehet szubjektív esztétikai vagy gyakorlati oka mindegyiknek.

A kulturális alapú erkölcsi érv: „megcsúfolja az ő fejét...”, „a természet is arra tanít...”, „szégyen az...”, „illendő-e?” (11:4-6.10.13-15). Erkölcsös dolog a tisztesség és az udvariasság. Ám a tisztességünket kifejező forma megelőzi döntésünket: legalább egy nemzedékkel korábbi.

A jóérzés és a szégyen érzete elsősorban a gyermekkorban kapott neveléstől függ. Majdnem mind ismerjük a szégyenkezést, de nem mindannyian pirulunk ugyanazon dolgok miatt. Egyes népeknél szégyen megláttatni a talpu-

kat, sőt szégyen egyáltalán szóba hozni a lábakat. Pál görögjei részére szégyen volt, ha a férfi hosszú haját viselt, de ezalatt a szkitáknál és más népeknél divatban voltak a hosszú fonatok. A zsidók rövidre vágták a hajukat, ám az Istennek szentelt nazi-reusoknak tilos volt hajukat levágtatniuk. Szégyen volt? Nem az ösztön diktálja, mi a szégyellnivaló, hanem a neveltetésünk (az erkölcsi nevelés hajtása).

A korintusi nők számára iszonyú szégyent jelentett a rövid vagy nyírott haj. Kulturánkban viszont a haj hosszúsága a személyes ízléstől, a kinézettől függ (a férfiak szeretik, ha a nők elegendő hosszúságban őrzik meg fejküket), és semmi köze a szégyenhez vagy a becsülethez. Napjainkban Pálnak sok minden kellene változtatnia, elkezdve az imádkozástól (amely abban az időben felemelt kezekkel és nyitott szemmel történt),³ egészen a nők foglalkozásáig (hiszen sok tanárnő, bírónő, lelkész, misszionáriusnő és női kormányzó van). Leginkább talán azon csodálkozna, hogy eltűntek a rabszolgák és a rabszolgatartók, és a jelenlegi törvények legalább elméletileg a nők egyenjogúságát és az egyenlőséget hirdetik.

A tekintély érve: „Amiképpen meghagytam néktek, rendeléseimet megtartjátok” (1Kor 11:2). Apostolként, Krisztus misszionáriusaként és ihletett isteni prófétaként Pál különleges tekintéllyel bírt. De mint az egyház képviselője, vezető és a jeruzsálemi apostoli zsinat képviselője, az egyház törvényes tekintélyét képviselte; ezért hivatkozik egyházi szolgálattevő tekintélyére. Mivel híveiről van szó, könnyű megérteni, hogy megdicséri őket engedelmességükért, s megdorgálja, ha engedetlenek. Ilyen szempontból jó tudnunk hogy a mai egyház ugyancsak hiteles tekintély hívei számára (Zsid 13:17).

Lelki érv: „Az angyalok miatt” (11:10). Az angyalok csak azt az imádatot fogadják el, amely tiszteletet és illendőséget fejez ki, ezt pedig csak a kultúra által megkövetelt formában lehet megtenni.⁴ Az angyalok és Isten részére úgy a kendő, mint a ruházat átlátszó; a tisztességes megjelenés nem a menny haszna, hanem az emberek közti tisztelet jele. Amikor viszont nyilvános istentiszteletről van szó, a megjelenésünk az Isten és angyalai iránti tiszteletünk kifejezője is, éppen úgy, amint az Isten iránti szeretetünk a felebarátaink iránt tanúsított szeretetünkben tükröződik. ■

Florin Lăiu, teológiaprofesszor

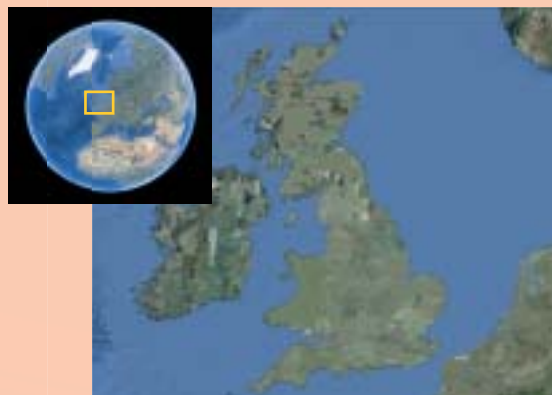
1. Ha valaki „új világosságot”, vagy éppen régit kap, amit szeretne meghonosítani az egyházban, előbb kötelessége a felelős vezetők elé tární véleményét vagy értelmezését, ha pedig nem talál elfogadásra, le kell csillapodnia. Vagy ő értette félre az Írást, vagy Isten még nem találja elérkezettnek az időt arra, hogy az Egyház megértse és alkalmazza az új felfedezést. Helytelen minden olyan próbálkozás, amely sokasítani akarja a tagsági feltételeket, ha azok nincsenek benne a kézikönyvben.

2. A montanizmus a kereszténység egy szigorú mozgalma volt a 2. században. Montanus kezdeményezte, aki pogány papból vált kereszténnyé és hitújítóvá; szándéka az volt, hogy megtisztítja az egyházat a szabados és világi szellemtől. A montanisták nagyobb hangsúlyt fektettek a lelki ajándékokra, mint a Szentírásra, és gyökeresebb politikai-vallási nézeteik miatt soraikból sok mártír került ki.

3. Zsolt 141:2; 1Tim 2:8; Lk 9:16.

4. Az angyalokra történő utalás azt mutatja, hogy a szerző korábban említett témát említ, amiről már beszélgettek vagy amely ismerős volt számukra, ezért nem hiányzott a bevezető. Hasonló kifejezések előfordulnak a holt-tengeri iratokban is: „Mivel szent angyalok vannak jelen gyűléseiken” (lásd Ésa 6. fejezetét is).

Ismerjük meg adventista családunkat...

NAGY BRITANNIA

A hivatalosan Nagy Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága néven ismert ország magába foglalja Angliát, Skóciát, Wales-t, Észak-Írországot és még közel ezer szigetecskét, amely a környező tengereken fekszik. Továbbá tizennégy tengerentúli terület is tartozik hozzá, szétszórva az egész bolygón: elkezdve a kis Pitcairn-szigettől a Csendes-óceánban (47 lakossal) egészen az Atlanti-óceánban található Bermuda-szigetig (62 ezer lakossal). Az ország népessége meghaladta a 60 milliót, és ezzel a világ 20. legnagyobb országává vált. Habár alkotmányos királyság, nincs hivatalos alkotmánya, sem hivatalos nyelve vagy nemzeti napja.

Nem sorolhatjuk fel mindazok nevét, akik a keresztény hit történelmének meghatározó egyéniségei voltak ebben az országban. Megemlíthjük viszont azt, hogy a protestáns egyház vontatta itt ki magát elsők a pápaság gyámsága alól, Dániel prófétai üzenetét pedig jóval azelőtt hirdették, hogy az Egyesült Államokban fellendült volna a missziószellem.

Az első adventista misszionárius, aki 1878-ban Angliában hirdette az üzenetet, William Ings volt. Segélykérésére a Generálkonferencia azonnal odaküldte J. N. Loughborough-t. Az első keresztiségre 1880-ban került sor, amikor hat személy kívánt csatlakozni az adventista egyházhoz. 1882-ben szerveződött meg az első gyülekezet, 1885-ben pedig Ellen White két hétre meglátogatta az itteni hívek kis csoportját. A szelid és csendes suttogáshoz hasonlóan, az adventi üzenet elterjedt Skóciában, Észak-Írországon és a Wales-ben is.

Manapság a Brit Unió a Transz-Európai Divízióhoz tartozik, és közel 30 ezer tagot foglal magába, akik közül több mint 27 ezer Angliában él. A tagok száma növekvőben van, ami elég ritka jelenség Európában. Évente körülbelül hétszázan csatlakoznak az egyházhoz keresztiség által, és szinte ugyanennyien átutalással. A keresztény hitet fenyegető komoly kihívások és a szombati pihenés munkahelyi nehézsége ellenére, az adventista üzenet az evangélium világosságát terjeszti ki az egyre fáradtabb lelkű itteni lakosok között.

Adrian Neagu, lelkész, Olténiai Egyházterület

BIANCA TIMȘA-STOICESCU

Szerda délután volt. Krisztina éppen a játszóból tért haza. Viharosan rohant be a házba, és egyenesen anyja szobájába futott.

– Adj ennem, kiáltotta.

– Mit mondtál? – kérdezte anyja, aki mindig teljesítette összes kívánságát.

– Adj ennem! – ismételte meg Krisztina.

– Örülök, hogy hazajöttél – válaszolta anyja szeretetteljesen mosolyogva.

– Örülök, hogy látlak... – mormogta kedvetlenül a lánya. Terítve van az asztal?

– Hogy telt kint?

– Egészen jól, de most nincs időm elmagyarázni. Ééééééhes vagyok!

– Kivel játszottál?

– Oooh, mit számít az! Rögtön elmondom ebéd után, mert most semmi egyebet nem kívánok, mint a ebédet.

– Amíg megterítetek, te mesélhetnél a játszótársaidról.

– Nem, nem lehet! Csak azért tátom ki a szám, hogy egyek, beszélni nem tudok.

– De ha mégis elmondanád, kivel játszottál...

– Nem te mondtad, hogy evés közben nem beszélünk? – hánytá szemére a kislány.

– Jó, de csak két nevet kell elmondanod...

Vagy hármat. Vagy esetleg egyet. Nincs túl sok gyerek a környékünkön.

– Zolival.

– És Zoli hazament?

– Ó, anya, hagyj már, nagyon éhes vagyok! Nem tudok éhes hassal beszélni...

– Jó-jó, menj kezet mosni, az asztal már terítve – szólt vidáman az édesanyja.

– Megyek-megyek, de legyen minden készen, mire visszajövök, mert tudod, hogy éhes vagyok...

– Megértettem, kislányom, menj nyugodtan, mert mindent készen találasz!

– Még nem szeleteltél kenyeret, dorgálta meg Krisztina az anyját, miközben a fürdőből visszatért kezében a törülközővel.

– Mindjárt ez is megoldódik, kicsim.

– Mindjárt, szólt kedvetlenül a kislánya. És az első falás ételt kenyér nélkül nyeljem le?

– Legyen egy kis türelmed.

– Nincs türelmem. Éhes vagyok, értsd meg. El kellett volna már mindent készítened.

– Édesem, szakította félbe az anyja, ha meghívtak volna Zoliék, hogy mondtad volna az édesanyjának, hogy éhes vagy?

– Oh, hogy mondtam volna...

Mimi néni, kérem, kaphatnék-e valami ételt?

– És ha nem lett volna kenyér vágva, mit mondtál volna?

– Mimi néni, kérem szépen, vághatna nekem egy szelet kenyeret?

– Hm, kicsit másként szól, mint ahogy nekem mondtad. Miért nem mondd nekem is ugyanígy?

– Hogy? Mondjam azt, hogy Mimi néni?

– Nem, nem Mimi néni, hiszen nem úgy hívnak, de mondhatnád szépen: anya, édesanya, anyácskám...

– De miért mondjam így? Elvégre az anyukám vagy, és nem feltétlenül kell udvariaskodnom veled.

– Aha... – morfondírozott az anyja. Azt akarod mondani, hogy szépen beszélsz az idegenekkel, de a te édesanyádnak nincs szüksége a kedves szavaidra?

– De hát mit kellett volna tennem?

– Mondtad volna nekem is azt, hogy „kérlek”, ahogyan Mimi néninek is mondanád...

– Miért kérelnélek téged? Nem normális az, hogy az anyák enni adjanak gyermekeiknek?

– De igen, normális. Így történik nálunk is, de az is normális, hogy a gyerek tisztelje az anyját. – Tudod, miért? Mert ha tiszteled édesanyádat, elismered, hogy fontos számodra. Kivel viselkednél szebben, mint saját anyáddal? Ha őt nem tiszteled, miért gondoskodna rólad? Ha te nem viselkedsz szeretetteljesen, mi a lényege a családi kapcsolatnak? ■

A legizgalmasabb pillanat

GABRIEL DINCĂ

Sok szép dolog van ezen a földön, amit látni szeretnénk, a turistaipar pedig mindenáron arra törekszik, hogy lenyűgözzön a legérdekesebb és legvonzóbb helyekkel. Sokan óriási összegeket költenek arra, hogy bizonyos turisztikai látványosságokat megnézzenek, sőt képesek mindent odaadni, hogy „szemtől szembe” láthassák ezeket. Mindemellett össze se lehet hasonlítani e helyeket Isten Igéjének ígéretével: „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknak” (1Kor 2:9). Egy ilyen kijelentés után találhatnánk-e valami fontosabbat, jelentősebbet és megindítóbbat számunkra? A következő ígéretet is olvashatjuk a Bibliában: „ők az Istent meglátják” (Mt 5:8). Jelenések könyve még többet mond: „És látják az ő arcját” (Jel 22:4). Istent és az Ő arcát meglátni több, mint amennyit halandó valaha is elképzelhet magának.

Tiszta szív

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők az Istent meglátják”: ez egyike a Biblia legmagasztosabb kijelentéseinek, akik pedig megragadják e nyilatkozat értelmét, azok csak hódolattal és méltatlanságuk tudatában közelednek hozzá. E rendkívüli tapasztalat nem függ fizikai, értelmi, anyagi vagy társadalmi helyzetünkől, hanem a kereszténység lényegétől, amely nem más, mint a szív tisztaságában megnyilvánuló szeretet. Az Úr Jézust foglalkoztatta Isten gyermekeinek szívbeli állapota, tanításai pedig gyakran ezt a témát célozták meg. Felhívta az írástudók és a farizeusok figyelmét arra, hogy az Isten jellemé-

hez való hasonlóság nem pusztán külső tisztaságot, a magatartás csiszolását, etikát és viselkedést, hanem a szív és a belső megtisztulását jelenti.

Mit értünk a „szív” alatt? A szív az emberi személyiség központja. Magába foglalja az érzelmeket, értelmet, lelkiismeretet és az akarat gyakorlását; azok tisztasága pedig, akik Istent látni szeretnék, magába foglalja az összes jellemvonást, és egyenlő a krisztusi igazság ruhájának viselésével.

Sok ideig úgy tartották, hogy az összes emberi bajt a környezet okozza, ám Jézus kijelenti, hogy „a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyosságok, káromlások” (Mt 15:19). Tudunk-e jobb életkörülményeket elképzelni, mint az Édenbelieket? Mégis az ember épp ott bukott el, és semmi esetre sem a körülmények miatt. Minden bizonnyal, nem a környezet képezi az emberi nehézségek fő kiváltó okát, hanem a *szív*, amely *csalárd és gonosz* (Jer 17:9) a bűn nyomán. Más szavakkal, az emberi bajok éppen a *szív* miatt adódnak, ezért a szívet kell megtisztítani.

Látni fogják az Ő arcát

Vajon megláthatja-e Istent az ember? Itt Isten lelki vagy fizikai szemléléséről van szó?

Világos, hogy míg *szíve* tisztátalan, az ember nem láthatja meg Istent, mivel dicsősége miatt Ő nem látható emberi szemmel. Ám ebben a bibliai részben „Krisztus az isteni kegyelem országát hangsúlyozza e világ embereinek szívében, habár nem zárja ki az eljövendő világ dicsőségének országát sem.

Érthető hát, hogy ezek a szavak: *Istent meglátják*, úgy a lelki, mint a fizikai látásra is vonatkoznak. Azok, akik rájönnek lelki szükségükre, már most belépnek a mennyek országába; azok, akik sírnak bűneik miatt, már most megvigasztaltatnak; a szelídek (vagy aláztos szívűek) jogot nyernek már a jelen világban az Új Földön való lakozásra; a Krisztus igazságát éhezők és szomjazók megelégtetnek már most; az irgalmasok már most irgalmat nyernek. A tiszta szívűeknek kiváltságuk mostantól látni Istent a hit szemével, és valamikor a dicsőség országában szemtől szembe láthatják majd Őt (1Jn 3:2, Jel 22:4)” – írja az Adventista Bibliakommentár (5. kötet, 327).

Ugyancsak e gondolattal kapcsolatosan, Ellen White kijelenti: „A tiszta szívűek úgy élnek, mint akik Isten jelenlétében tartózkodnak abban az időben, amit Ő megad nekik ezen a világon, és látni fogják szemtől szembe az eljövendő, halhatatlan életben, úgy amint Ádám is látta Őt és beszélt vele az Édenben. *Most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre* (1Kor 13:12)” (Ellen White, *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 28).

Ekként az az ígéret, hogy *láttni fogjuk az Ő arcát*, végtelenül többet jelent azoknak a bűnösöknek, akik Jézus átalakító kegyelme révén megváltásban részesültek, és Isten Országába, hazakerültek.

És mi lehetne nagyobb boldogság a mennyben, mint az, hogy látni fogjuk Istent? Milyen nagyobb öröme lehetne a Krisztus kegyelme által megváltott bűnösnek, mint az, hogy Isten arcát szemlélje, és tudja, hogy Ő az ő Atyja? (Bizonyágtételek, 8. köt., 266). ■

2010 januárjától az
Adventist World folyóirat
internetes változata elérhető román nyelven is!

- Hit- és azonosság erősítő cikkek
- Hírek és információk az adventista közösség életéből

<http://ro.adventistworld.ro>

ADVENTIST
WORLD